

จีน จิ๋ว หลาน

大地主

คลับดี
อันดับหนึ่ง

2

อินทยา (尹琊): เซียน
Operahouse : แอป้า
Reine Beammer : วาด

尹瑯 (ลิ้นทง) เน้นง • Operahouse แปล

All rights reserved.

บรรณาธิการไทย/พิสูจน์อักษร: ทีมบรรณาธิการหยินหยาง, NamaChan, Pastel Proof

ตอนที่ 80

ตัดเสื้อกางเกงกับพี่สาว

การขอความเมตตาจากซาลาเปาน้อยของอ่องผู้เฒ่านับเป็นความผิดพลาดอย่างมหันต์

เพราะว่าซาลาเปาน้อยยังพูดไม่ได้ ต่อให้ใจคิดอภัยให้เขาแต่ก็พูดออกมาไม่ได้อยู่ดี

สุดท้ายแล้วอ่องผู้เฒ่าต้องถูกจำกัดบริเวณ ถูกลงโทษไม่อนุญาตให้ออกนอกตำหนักอ่องเป็นเวลาสองเดือน และในสองเดือนนี้ห้ามมิให้แตะต้องซาลาเปาน้อยแม้ปลายนิ้ว จะเพียงลูบศีรษะก็ไม่ได้ เพราะอันจอهرانดูแลน้องชายของเขาอย่างเข้มงวด ดังนั้นสถานที่ที่เจ้าซาลาเปาน้อยอยู่จะไม่มีวีแววสิ่งมีชีวิตอย่างอ่องเฒ่าอยู่ด้วย

วันรุ่งขึ้น จำนวนคนรับใช้ในตำหนักอ่องลดไปบางส่วน

ผู้อุปัฏฐิตตามคำสั่งผู้เฒ่าเฒ่าจับตัวคนรับใช้ที่นิทราอันจอهرانลับหลังได้ หนึ่งในนั้นรวมถึงสี่หมอยที่เคยปากเปราะและถูกผู้เฒ่าเฒ่าลงโทษเป็นสาวใช้ระดับล่างและส่งไปทำความสะอาดห้องสุชา

หลังเกิดเรื่องในครั้งนั้นสี่หมอยก็ยังไม่รู้สำนึก กลับยังมักด่าอันจอهرانอยู่ตามมุมต่าง ๆ คนเดียว หากไม่ใช่ถูกใครบางคนได้ยื่นคำพูดพร่ำบ่นของนางเข้าโดยบังเอิญก็คงไม่มีผู้ใดล่วงรู้

หลังเกิดเรื่องนี้แล้ว คนรับใช้ในตำหนักอ่องจึงรู้จักเจียมเนื้อเจียมตัวกันทุกคน

พวกเขาไม่กล้าดูแคลนอันจื่อหรานอีก อีกทั้งยังยกเขาเป็นเจ้านายคนที่สามของตำหนักอ่อง นอบน้อมต่อเขาเฉกเช่นเดียวกับตอนยืนอยู่เบื้องหน้าผู้เฒ่าหรือท่านอ่องเฒ่า

คฤหาสน์สกุลอันที่อยู่ข้างกัน

หวังฉิงหลานรอมหาหลายวันก็ยังไม่เห็นชาลาเปาน้อย จากนั้นก็ได้ยินเรื่องที่เกิดขึ้นในตำหนักอ่อง สุดท้ายจึงพบว่านางถูกอันจื่อหรานหลอกลวง

อันจื่อหรานไม่เคยคิดที่จะพาชาลาเปาน้อยออกมาจากตำหนักอ่องนำเจี๊ยะเจี๊ยะที่นางหลงเชื่อแถมยังทำนุบำรุงเตรียมเหมือนคนโง่อีก ปานนี้อันจื่อหรานคงหัวเราะเยาะนางลับหลังเป็นแน่!

“ฮูหยินอย่าโกรธเลยนะเจ้าคะ หากไม่เสียสุขภาพได้” ซี่เจี๊ยะพูดพลอบ

หวังฉิงหลานสะบัดเสียงพูดว่า “จะไม่ให้ข้าโกรธได้อย่างไร อันจื่อหรานไม่เคยลดความระแวงระวังในตัวข้าเลย แต่มีเรื่องหนึ่งที่น่าไม่เข้าใจ ในเมื่อเขาไม่ไว้ใจข้าเช่นนี้ เหตุใดจึงยังพาข้ามาเมืองจวินจื่ออีก มิสู้ปล่อยข้าไว้ที่อำเภออันหยวนจะไม่ดีกว่าหรือ”

ซี่เจี๊ยะก็ไม่เข้าใจ “ฮูหยิน ในเมื่อคิดไม่ออกก็อย่าไปคิดเลยเจ้าคะ บ่าวกลับคิดว่าเป็นโอกาสที่ดีเสียอีก”

“หมายความว่าอย่างไร” หวังฉิงหลานถามอย่างสงสัย

ซี่เจี๊ยะตอบว่า “คฤหาสน์สกุลอันถึงแม้จะอยู่ข้างตำหนักอ่อง แต่บ่าวคิดว่าหากไม่เกิดเรื่องใหญ่โตอันใดคุณชายใหญ่ก็คงไม่เข้ามา เหมาะที่พวกเราจะฉกฉวยโอกาสนี้ไว้นะเจ้าคะ”

หวังฉิงหลานฟังแล้วรู้สึกคำพูดมีเหตุผล พยักหน้าทันทีแล้วพูดว่า “เจ้าพูดถูก ไม่ว่าอย่างไรอันจื่อหรานก็ไม่ยอมให้ข้าเข้าไปยุ่งเรื่องสกุลอัน ข้ามิสู้ใช้โอกาสนี้หาทางออกให้กับตนเอง ควรต้องคิดให้ดีว่าจะทำอย่างไรต่อจึงจะถูก!

เมื่อกำหนดเป้าหมายที่แน่นอนแล้ว สองนายบ่าวจึงเลิกสนใจชาลาเปา
น้อย

เพื่อจะประหยัดเวลา ฮ่องเต็งหมิงจึงใช้เวลาแต่ละท้องที่เพียงเจ็ดวัน หากภายในเจ็ดวันจัดส่งหญิงงามมาไม่ได้ก็จะถูกตัดสิทธิ์

แต่เพราะปีนี้จัดล่วงหน้าทำให้ขุนนางหลายแห่งเตรียมการไม่ทัน หากยึดเยื้อเสียการก็เกรงว่าจะถูกเบี่ยงเบนคาดโทษ พวกเขารับผิดชอบไม่ไหว ดังนั้นกฎเกณฑ์การคัดเลือกในปีนี้จะผ่อนปรนลงมาก ขอเพียงหน้าตาดี ภูมิหลังไร้มลทินก็ได้รับการคัดเลือกแล้ว

เวลาเจ็ดวันผ่านไปอย่างรวดเร็ว เมืองจวินจื่อก็คึกคักขึ้นมาด้วยการมาถึงของบรรดาหญิงงามเหล่านี้

ในเวลาเดียวกัน อันจื่อหรานก็ได้รับสมุดบัญชีกับเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในอำเภออันหยวนในช่วงที่เขาไม่อยู่ โดยพ่อบ้านซูให้คนนำส่งมาให้

ในส่วน of สมุดบัญชีนั้น

บ่งชี้ว่าสกุลอันได้ช่วยเหลือชาวบ้านในอำเภออันหยวนจนสร้างตัว ขยับฐานะไปพร้อมกัน หลุดพ้นจากความยากจนข้นแค้น ถึงแม้เงินทองจะรั่วไหลออกไป แต่ผลตอบแทนที่ได้ก็สมบูรณ์

ก่อนที่อันจื่อหรานจะออกจากอำเภออันหยวนเขาได้รับซื้อข้าวจาก ชาวนาเอาไว้ทั้งหมด เมื่อรวมกับข้าวปริมาณมากที่เก็บอยู่ในโกดังแล้วขายออกไปให้พ่อผู้เฒ่าในราคาสูง ทำให้ได้กำไรจากส่วนต่างของราคาไม่น้อย เงินที่ใช้จ่ายออกไปก่อนหน้านี้จึงได้กลับคืนมาหมด

เงินที่พ่อผู้เฒ่าได้มาจากการยึดทรัพย์หากใช้จ่ายไม่หมดส่วนที่เหลือ ก็ต้องส่งคืนพระคลังหลวง อย่างไรก็ตามก็ต้องให้กับฮ่องเต็งหมิง จึงไม่น่าละอาย หากเขาจะทำกำไรมากขึ้นอีกสักหน่อย

แต่มีเรื่องหนึ่งที่กระตุ้นความสนใจของอันจื่อหรานขึ้นมา

ร้านขายข้าวดำก่วงในอำเภอวันซานเป็นร้านค้าข้าวที่แข็งแกร่งและ ทรงอำนาจ เป็นคู่แข่งของสกุลอันมาโดยตลอด

หลังจากอันฉิงฟูตายไป เจ้าแถมเงินของร้านค้าข้าวดำก่วงก็ได้ใช้โอกาสนี้ กัดดันร้านค้าข้าวของสกุลอันด้วยการจงใจลดราคาข้าวสาร เป็นเหตุให้ร้านขาย ข้าวสกุลอันได้รับความเสียหาย แต่ความเสียหายนี้ก็เกินไปไม่นานนัก

เพราะตอนหลังอันจื่อหรานได้ตัดสินใจอย่างเด็ดเดี่ยวปรับราคาข้าวสารสู่ราคารมาตรฐานทั่วไป ซึ่งนั่นทำให้ราคาข้าวของเขาถูกกว่าของร้านต่ำกลงเสียอีก

ถ้าแก่เงินคิดว่าเป็นความจงใจของอันจื่อหรานจึงเก็บความแค้นในตอนนั้นไว้ เขาไม่กล้าลดราคาให้ต่ำลงกว่านั้นอีกเพราะจะทำให้เหลือกำไรไม่มาก เขาเป็นพ่อค้าจึงรู้ว่าจะให้ความโกรธชั่วขณะมาทำลายผลประโยชน์ของตนเองไม่ได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งฝ่ายตรงข้ามยังเป็นเพียงเด็กเมื่อวานขึ้น

ต่อมาสกูลอันได้ทำการซื้อข้าวสารเข้าเป็นปริมาณมาก

ถ้าแก่เงินเห็นเป็นโอกาสจึงทอดไมตรีให้ผู้จัดการเฟิง สุดท้ายกลับถูกผู้จัดการเฟิงล่อลวง เขายังคงรอคอยการตอบรับของผู้จัดการเฟิงเสมอมา จนกระทั่งเรื่องภัยพิบัติในทางโจวอุบัตินั้นและสกูลอันอาศัยโอกาสนั้นสร้างความร่ำรวยขึ้นมาได้ เขาถึงได้รู้ตัว

พอรู้ตัวว่าถูกหลอก ถ้าแก่เงินจึงหาคนไปก่อกรวนร้านข้าวสกูลอันหลายครั้งแต่ไม่สำเร็จ เพราะทุกครั้งที่คนของเขาปรากฏตัวก็จะมีนักเลงกลุ่มหนึ่งดักรออยู่ที่ร้านข้าวสกูลอันก่อนแล้ว

เป็นเช่นนั้นอยู่หลายครั้งหลายครา ถ้าแก่เงินจึงเดาได้ว่าตัวเองกำลังถูกคนสอดแนม

ตอนแรก ๆ เขายังทำใจที่ถูกหลอกเช่นนั้นไม่ได้ จนกระทั่งนายอำเภอจางแห่งอำเภออันหยวนออกหน้า ถ้าแก่เงินจึงเริ่มหวาดหวั่น เขาเป็นเพียงพ่อค้าจะเอาอะไรไปสู้รบตบมือกับขุนนาง สุดท้ายจึงต้องคอยตกกลับไป

คนที่คอยเฝ้าดูพฤติกรรมของถ้าแก่เงินก็คืออาเยี่ย

อันจื่อหรานออกจากอำเภออันหยวนไปก่อนที่จะได้พบกับเขา

หลังจากตรวจสอบบัญชีแล้ว อันจื่อหรานก็เขียนจดหมายถึงพ่อบ้านชุมชนบับหนึ่ง อาเยี่ยคนนี้ให้ทำงานสำคัญได้แต่ก็ต้องตรวจสอบต่ออีกสักหน่อย

ขณะเตรียมเรียกคนเข้ามานำจดหมายส่งกลับไปอำเภออันหยวน ฟู่อู๋เทียนก็ผลึกประตูเดินเข้ามา

พอเห็นจดหมายในมือเขา “ส่งถึงใคร”

อันจื่อหรานตอบว่า “พ่อบ้านชู ข้าเตรียมจะเรียกอาเยี่ยเข้ามาที่เมืองจวินจื่อ” เขาเตรียมจะสร้างกิจการของตัวเองที่เมืองจวินจื่อแต่ยังต้องการผู้ช่วยถึงอาเยี่ยจะเป็นเจ้าถิ่นในอำเภออันหยวนแต่สติปัญญาของเขาหลักแหลมไม่แน่ว่าอาจเป็นประโยชน์อย่างมากหากมาอยู่ที่เมืองจวินจื่อ

“หวางเพย ถ้าหากเจ้าขาดคนก็บอกเป็นหวางไต้” ฟู่อู่เทียนพูด

“เรื่องนี้ค่อยพูดกันวันหน้า ตอนนี้ข้ายังไม่ได้คิดแน่นอนว่าจะทำสิ่งใด” อันจื่อหรานส่ายหน้า เรื่องที่ไต่คนไปหาเมลิตฝ่ายถึงบัดนี้ยังไม่มีความคิดหน้าถึงเขาจะมีแผนการแต่ก็ไม้อาจทำได้จริง อีกทั้งเรื่องนี้ยังเกี่ยวพันเป็นวงกว้างจำเป็นต้องพิจารณาเรื่องราวในหลาย ๆ ด้านเสียก่อน ดังนั้นเขาจึงเตรียมจะไปดูว่ายังมีทางออกอื่นอีกหรือไม่

จู่ ๆ ฟู่อู่เทียนก็ถึงจุดหมายไปจากมือเขา “หวางเพย จดหมายฉบับนี้กว่าจะส่งถึงมือพ่อบ้านชูคงใช้เวลากว่าครึ่งวันกระมัง”

อันจื่อหรานฟังนัยของคำพูดนั้นออก “ท่านมีวิธีอื่นอย่างนั้นหรือ”

“หรือหวางเพยจะลี้มไปว่ายังมีนกพิราบสื่อสารอยู่”

“ท่านมีด้วยหรือ” อันจื่อหรานเพิ่งคิดขึ้นได้ ในยุคสามสมัยเช่นนี้ถึงจะไม่มีช่องทางการสื่อสารที่สะดวกเช่นศตวรรษที่ 21 แต่ยังมีนกพิราบสื่อสารทำหน้าที่เป็นบุรุษไปรษณีย์อยู่

ฟู่อู่เทียนรู้สึกเหมือนถูกหวางเพยของตนดูถูก จึงดึงมืออีกฝ่ายไปทางส่วนหลังของตำหนัก

ถึงแม้อันจื่อหรานจะแต่งงานเข้าตำหนักอ่องมาระยะหนึ่งแล้ว แต่ยังไม่เคยไปถึงส่วนหลัง เนื่องจากเป็นเขตหวงห้าม เขาเองก็ไม่ได้อยากรู้อยากเห็นจึงไม่เคยเข้าไป

พอเข้าไปถึง นกพิราบสื่อสารกลุ่มหนึ่งก็บินขึ้นกันพื้บพับ

“พวกมันเป็นนกพิราบสื่อสารที่ตำหนักอ่องฝึกไว้โดยเฉพาะ มีความเร็วกว่าพิราบสื่อสารทั่วไปเป็นเท่าตัว จากเมืองจวินจื่อไปอำเภออันหยวนใช้เวลาแสนสั้นเท่านั้น” ฟู่อู่เทียนกระซิบอธิบายที่ข้างหูเขา

อันจื่อหรานนิ่ง

เสียงหัวเราะของฟู่อู๋เทียนดังขึ้นมา
อันจื่อห่านมองเขาหนึ่ง พลันนึกเรื่องหนึ่งขึ้นได้ “วันนี้ท่านพอมีเวลา
บ้างหรือไม่”

ฟู่อู๋เทียนพูดทันทีว่า “ถ้าได้อยู่กับหวางเฟย ข้ามีเวลาเสมอ”

“บ้ายนี่ออกไปข้างนอกเป็นเพื่อนข้าหน่อย”

“ตกลง”

ดิวอียา

ตอนที่ 81

นรกการพ่าย

จวินจื่อเป็นเมืองใหญ่ที่เจริญรุ่งเรืองที่สุดของแคว้นต้าย่า ถนนหนทางคับคั่งไปด้วยผู้คนเดินเบียดเสียด เสียงร้องตะโกนขายของดังจากแผงลอยสองข้างทาง หน้าแผงมีหนุ่มสาวเฝ้าขายเปี่ยมพลังชีวิตยืนนอกกันอยู่ เสียงหัวเราะดังขึ้นเป็นระยะ ๆ

ถ้าเทียบกับชาวโจวแล้ว ที่นี่ก็คือสวรรค์ดี ๆ นี่เอง

ช่วงนี้เพราะมีการคัดเลือกหญิงงามของฮ่องเต้เมืองจวินจื่อจึงคึกคักกว่าก่อนหน้านี้นัก บนถนนหนทางสามารถมองเห็นหญิงสาวสวยพริ้วตัวงามละมุนอยู่ทั่วไป พวกนางต่างเป็นสตรีที่มาเพื่อร่วมการคัดเลือกในครั้งนี้

การคัดเลือกรอบสองจะเริ่มในวันที่สิบภายหลังจากได้รับคำสั่ง ดังนั้นตอนนี้พวกนางจึงยังมีเวลาเตรียมตัวอีกสามวัน พวกที่มาถึงเมืองจวินจื่อก่อนจะไปรออยู่ที่เหมยเหรินโหลว¹

เหมยเหรินโหลวมีอีกชื่อหนึ่งว่าชิวหนี่วโหลว²

เป็นชื่อที่สื่อความหมายชัดเจนว่าคือที่พักสำหรับหญิงงามที่มาจากต่างถิ่น

1 เหมยเหรินโหลว (美人楼) เหมยเหริน แปลว่า สาวงาม ในที่นี้จึงหมายถึงอาคารสถานที่ที่เป็นที่รวมตัวของบรรดาสาวงาม

2 ชิวหนี่วโหลว (秀女楼) ชิวหนี่ว แปลว่า นางงามหรือสาวงาม ในที่นี้จึงหมายถึงสถานที่พำนักสำหรับสาวงามที่จะเข้าไปรับการคัดเลือกในวัง

เนื่องจากหญิงงามแต่ละคนล้วนมีรูปโฉมงาม ดังนั้นจึงมีการเปลี่ยนชื่อเป็นเหมยเหรินโหลวในภายหลัง ทุกปีเมื่อมีงานคัดเลือกหญิงงามเหมยเหรินโหลวจึงเป็นสถานที่ที่คึกคักที่สุด

มีเรื่องเล่าขานกันว่าเคยมีผู้พักในเหมยเหรินโหลวได้เป็นถึงก๊วยเพย ก๊วยเพยพระองค์นั้นก็ชื่อก๊วยเพย พระมารดาขององค์ชายรองผู้มีโฉมงามไร้ใครทัดเทียม สาวงามคนอื่น ๆ ล้วนถูกชมจนอับแสง นางเป็นที่จะต้องตาต้องตังหมิงในการคัดเลือกสมัยนั้นกระทั่งเป็นคนโปรดอยู่ระยะหนึ่ง เรียกได้ว่าเป็นช่วงวันเวลาที่ดียิ่ง ไม่ว่าตอนนี้ฮ่องเต้จางหมิงจะยังโปรดปรานนางอยู่หรือไม่ แต่การที่นางซึ่งเป็นเพียงหญิงสาวสามัญสามารถก้าวขึ้นเป็นก๊วยเพยผู้สูงส่งได้ เรื่องราวที่ผ่านมาของนางก็เพียงพอเป็นกำลังใจแก่หญิงงามที่ไม่มีผู้หนุนหลังเหล่านั้นแล้ว

และเพราะตำนานเรื่องนี้

จึงมีข่าวว่าทุกปีบรรดาหญิงงามที่จะเข้าพักในเหมยเหรินโหลวต่างแก่งแย่งกันเพื่อให้ได้เข้าพักในห้องที่ก๊วยเพยเคยพักมาก่อน แม้ว่าเวลาจะล่วงเลยมาสิบปีแล้วก็ตาม ห้องนั้นก็ยังเป็นห้องที่เหล่าหญิงงามแก่งแย่งกันอยู่

เมื่อสองปีที่แล้ว ห้องห้องนี้ได้ถูกบุตรสาวคหบดีแย่งประมูลได้ในราคาสูงถึงห้าพันตำลึง เป็นราคาสูงที่สุดเท่าที่เคยมีมา ส่วนปีนี้จะทำลายสถิติหรือไม่ยังไม่มีใครทราบ

และเพราะมีข่าวว่าบุตรสาวคหบดีคนนั้นใช้เวลาเพียงสองปีก็สามารถไต่เต้าจากหญิงงามชั้นแปดชั้นตรีขึ้นไปเป็นก๊วยผินสามชั้นตรีได้ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องจริงหรือไม่ เหมยเหรินโหลวในปีนี้จะต้องเกิดเป็นกระแสนิยมในหมู่หญิงงามอย่างแน่นอน

วันนี้เป็นวันก่อนวันสุดท้ายในการคัดเลือกหญิงงามรอบสอง

นอกจากเหล่าหญิงงามที่ต้องเดินทางมาจากที่ไกลหรือเกิดอุบัติเหตุระหว่างทางทำให้มาไม่ทัน นอกนั้นก็มารวมกันอยู่ในเหมยเหรินโหลวแล้ว ด้านหน้าเหมยเหรินโหลวในเวลานี้ถูกมุงไปด้วยผู้คนทั้งชายหญิงที่

พากันยื่นหน้ายึดคอ

“ไม่รู้ว่าเป็นหญิงงามคนไหนจะประมุขได้ มีอะไรดี ๆ ให้ได้ชมกันอีกแล้ว!” ชายคนหนึ่งยืนอยู่รอบนอกกลุ่มคนและมองดูศีรษะอันแน่นขนัดที่เบี่ยงหน้าด้วยสีหน้าคาดหวัง

สหายของเขาที่มาด้วยตอบทันทีว่า “คงไม่พ้นพวกลูกสาวเศรษฐีนั่นแหละ เพื่อจะได้เซ็ดหน้าซูดตาและเป็นนิมิตหมายที่ดีคงจะทุ่มเงินทองกันไม่อื่น”

ชายคนนั้นหันกลับมาพูดว่า “ก็ไม่น่าเสมอไป”

สหายจึงถามขึ้นอย่างสงสัย “อะไรที่ว่าไม่น่าเสมอมา”

ชายผู้นั้นตอบ “สองวันก่อนข้าบังเอิญได้ยินเรื่องน่าสนใจเรื่องหนึ่งเห็นว่าปีนี้เหมยเหรินโหลวจะไม่ใช้วิธีประมุขห้องที่ก๊วยเพยเคยพักอีกแล้ว”

“แล้วจะใช้วิธีใด” สหายที่มาด้วยสงสัย

ชายผู้นั้นตอบว่า “ใช้เงินมาประมุขไม่ใช่เรื่องแปลกใหม่อีกต่อไปเจ้าของเหมยเหรินโหลวเลยตัดสินใจว่าปีนี้จะให้ใช้ความสามารถเพื่อตัดสินผู้ชนะเลิศ ใครที่ชนะเป็นคนสุดท้ายจะได้เข้าพักในห้องนั้น”

สหายที่มาด้วยหัวเราะเสียงดัง “น่าสนุกกว่าใช้เงินประมุขจริง ๆ ด้วยแต่ว่าคนสมัครคงมากมาย เวลาแคว้นเดียวจะเพียงพอหรือ”

“เจ้ายังไม่รู้อะไร” ชายคนนั้นชูนิ้วชี้ขึ้นสายไปมา “เจ้าของเหมยเหรินโหลวเป็นพ่อค้าโหด มีหรือที่จะปล่อยโอกาสหาเงินดี ๆ เช่นนี้ ดังนั้นไม่ว่าหญิงงามทุกคนจะสามารถสมัครเข้าร่วมได้ คนที่จะเข้าร่วมจะต้องจ่ายค่าใช้จ่ายล่วงหน้าห้าสิบตำลึง”

สหายของเขาแผดเสียง “ค่าสมัครแพงเกินไปแล้วกระมัง!”

ชายคนนั้นหัวเราะหึหึ

“ไม่อย่างนั้นจะเรียกพ่อค้าโหดหรือ!”

ในขณะนั้น รอบนอกของผู้คนที่ยืนมุงยังมีชายหนุ่มหน้าตาโดดเด่นอีกสองคน พวกเขาถือฟู่อยู่กับอันจื่อหรานนั่นเอง เมื่อเข้ารับปากหวางเพย

ขณะนั้นเอง หญิงสาวคนนั้นออกแรงลากบุรุษผู้หนึ่ง หน้าตานางดูตื่น
พูดกับฝ่ายชายเสียงดว่า “ท่านพี่ เงินล่ะ ตกลงท่านยืมมาให้ข้าได้หรือไม่”

ฝ่ายชายมีท่าทางหลุกหลิก ดูก็รู้ว่าผิดหวัง

ฝ่ายหญิงออกแรงกระชากเขาสองครั้ง “บอกความจริงมา มิฉะนั้นถ้า
ข้าได้ดีแล้วท่านอย่าหวังว่าจะได้รับสิ่งใดจากข้า!”

“ไม่ ไม่ ไม่!” ฝ่ายชายร้อนใจขึ้นมากทันที

“ถ้าเช่นนั้นท่านก็รีบเอาเงินห้าสิบตำลึงออกมาให้ข้า” หญิงสาวแบมือ
เหมือนจวนจะหมดความอดทน ตอนนี้ท่าทางของนางดูน่ากลัวขึ้นไปอีก

ฝ่ายชายพูดอีกอึก “ไม่...ไม่มี...”

หญิงสาวตาลุกโพล่ง “ไม่มีได้อย่างไร เมื่อวานท่านพูดเองมิใช่หรือว่า
จะไปขอยืมเงินห้าสิบตำลึงมาให้ข้า เพื่อข้าจะได้ไปสมัครประกวดความสามารถ
ในเหมยเหรินโหลว ตอนนี้ก็ใกล้จะเริ่มแข่งขันแล้ว แล้วท่านก็มาบอกข้าว่าไม่มี
นี่นะ”

“น้องพี่ พี่ขอโทษ เงินห้าตำลึงนั้นพี่เสียพนันไปหมดแล้ว” ชายหนุ่ม
พูดอย่างเสียใจ

เดิมชายหนุ่มตั้งใจจะไปเสี่ยงโชคในบ่อน เพื่อจะเปลี่ยนเงินห้าตำลึง
ให้กลายเป็นห้าสิบตำลึงได้ แต่ไม่คิดว่าโชคของเขาจะแย่งถึงเพียงนั้น เล่นสิบตา
แพรวดทั้งสิบตาเสียเงินไปจนหมด ตอนนั้นบนตัวพวกเขาเหลือเพียงเหรียญ
ทองแดงร้อยกว่าเหรียญเท่านั้น แต่ว่านี่ต้องเป็นเงินค่ากินอยู่ของพวกเขาใน
หลายวันนี้ หากแพ้วพนันจนหมดก็มีแต่ต้องอาศัยนอนข้างทาง ซึ่งเขาไม่กล้า!

หญิงสาวมองเขาอย่างไม่อยากเชื่อสายตา

“แพ้ว... แพ้วจนหมดเลยหรือ”

ฝ่ายชายไม่กล้าสบตานาง

หญิงสาวสุดลมหายใจ “เจ้าคนไม่เอาไหน สองวันนี้อ่ยามาให้ข้าเห็น
หน้าอีก อ้อ เอาเงินที่เหลือมาให้ข้าด้วย”

พี่ชายของนางมีท่าทีลังเลก่อนจะส่งถุงเงินให้

นางแย่งถุงเงินได้ก็หมุนกายหายเข้าไปในกลุ่มคน ไม่สนใจเขาอีก

ชายผู้นั้นยังยืนอยู่ที่เดิมมองไปยังเหมยเหรินโหลว เขาล้วงถุงเงินอีกใบหนึ่งออกมาหว่านระอย่างเจ้าเล่ห์ “ดีที่ข้ารู้ทัน หาไม่เศษเงินทองแดงพวกนี้ก็ต้องถูกเก็บไปด้วย ไปลองอีกสักตาดีกว่า ไม่น่าว่าตานี้อาจจะชนะคืนมาก็ได้”

พูดจบเขาก็เก็บถุงเงินขึ้นแล้วมุ่งไปในทิศทางตรงกันข้ามกับเหมยเหรินโหลว

เหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้นเนื่อง ๆ ไม่ได้แปลกใหม่สำหรับผู้ใดอีกต่อไป

อันจื่อหรานมีฟู่อู่เทียนเป็นเพื่อนออกไปจากเหมยเหรินโหลว ทิศทางที่คนทั้งสองเดินไปเป็นทางเดียวกับชายผู้นั้น ที่ซึ่งเป็นแหล่งละลายทรัพย์เลื่องชื่อของเมืองจวินจื่อ เต็มไปด้วยสถานบันเทิงเพื่อสำมะเลเทเมา รวมถึงบ่อนการพนันให้ผลาญเงิน เป็นที่ขึ้นชื่อลือชาในเมืองจวินจื่อ

แหล่งละลายทรัพย์ที่ว่าแตกต่างจากภาพในความคิดของอันจื่อหราน ภาพในใจของเขาควรเป็นสถานที่วุ่นวายจอแจอย่างที่สุด มีผู้คนทุกรูปแบบและมักเกิดการกระทบกระทั่งกันตลอดเวลา

แต่ตอนที่เขากับฟู่อู่เทียนเดินเข้าไปในถนนสายนั้น สภาพถนนสะอาดสะอ้านอย่างคาดไม่ถึง ทั้งที่คึกคักเป็นอย่างยิ่ง

ผู้คนบนท้องถนน ร้านอาหาร สถานประกอบการ บ่อนการพนัน ร้านค้าต่าง ๆ ล้วนเป็นระเบียบยิ่งนัก

อันจื่อหรานมองฟู่อู่เทียนอย่างสงสัย “ตั๋ย้าไม่ได้ห้ามเล่นการพนันหรือ”

ตลอดมาเขาคิดว่าตั๋ย้าเป็นแคว้นที่ห้ามเล่นการพนัน เพราะเขาไม่เคยเห็นบ่อนการพนันในอำเภออันหย่วน รวมถึงอำเภออื่น ๆ ก็ไร้แววบ่อนพนันเช่นกัน จึงคิดเช่นนั้นมาโดยตลอด

ฟู่อู่เทียนไม่รู้สึกรังเกียจกับคำพูดของเขา “หวางเฟยคงไม่รู้ว่าตั๋ย้าไม่มีการห้ามเล่นพนัน แต่ควบคุมเรื่องการพนันอย่างเข้มงวดกวัดขันมาก เพราะเป็นพระบรมราชโองการของอดีตฮ่องเต้เมื่อครั้งทรงมีพระชนม์ชีพ”

“เข้มงวดขนาดไหน”

“หากคิดเปิดบ่อนจะต้องได้รับอนุญาตจากทางราชสำนักก่อนจึงจะเปิดได้อย่างถูกต้อง หากไม่หากถูกจับได้จะถูกประหารทั้งครอบครัว แต่ผลประโยชน์ในบ่อนพนันมีมหาศาล ดังนั้นมีหลายที่แม้ไม่ได้รับอนุญาตก็ยังเสี่ยงเปิดบ่อนได้สิน”

อันจื่อหรานเข้าใจทันที ที่แท้ก็คือใบอนุญาตทำการค้า “หรือนางโลมกับสถานบันเทิงก็เป็นเช่นเดียวกับบ่อนหรือไม่”

ฟู่อู่เถียนตอบว่า “ไม่ใช่ ถึงแม้ทั้งสองประเภทจะมีลักษณะไม่ต่างกันนัก แต่คนที่อนุญาตแตกต่างกัน ขอเพียงขุนนางในท้องที่อนุญาตก็เปิดได้แล้ว”

คิดไม่ถึงว่าด้ายจะเข้มงวดในด้านนี้ค่อนข้างมาก

ทั้งคู่เดินคุยกันไปจนมาถึงด้านนอกบ่อนแห่งหนึ่งอย่างไม่รู้ตัว บ่อนแห่งนี้ดูสะอาดสะอ้าน เสียงอีกทีกด้านในแว่วออกมาให้ได้ยินบ้างจาง ๆ

ขณะที่อันจื่อหรานกำลังลงเลาะจะเข้าไปดูหรือไม่นั้น ก็มีมีคนคนหนึ่งถูกนักเลงคุมบ่อนสองคนจับโยนตัวออกมา ล้มลงอยู่ไม่ห่างจากพวกเขา

นักเลงคนหนึ่งถ่มน้ำลายใส่เขา “ไม่มีเงินยังกล้าก่อวุ่นอยู่ข้างในอีก ไม่รู้จักดูเสียบ้างว่าที่นี่ที่ไหน ระวังตัวไว้ให้ดี!”

พูดจบทั้งสองคนก็กลับเข้าไปข้างในไม่สนใจคนนั้นอีก

อันจื่อหรานก้มมองดูคนที่ถูกโยนออกมาแล้วเลิกคิ้ว คนคนนั้นก็คือพี่ชายของหญิงงามที่เขาพบนอกเหมยเหรินโหลวเมื่อครู่ก่อน

ชายคนนั้นคลานลุกขึ้นจากพื้น ลูบมุมปากที่แตกพร้อมสบถว่าช่วยบัดกั้นเตรียมจะผลไป ฉับพลันพบว่าอันจื่อหรานมองเขาอยู่ก็อ้าปากตะโกนใส่ “มองอะไร ไม่เคยเห็น... โอ๊ย!”

พูดไม่ทันจบก็ร้องออกมาอย่างเจ็บปวด อ้าปากล้มลงกับพื้นอีกครั้ง เลือดไหลออกมาตามซอกนิ้วของเขา เสียงก็กักดังขึ้นเบา ๆ ราวกับมีกระดูกส่วนใดแตกกร้าว

อาวุธร้ายที่จู่โจมชายผู้นั้นกลิ้งหลุน ๆ ไปยังหน้าบันไดบ่อนและสงบนิ่งเมื่อปะทะกับแผ่นหินแข็ง ปรากฏให้เห็นเป็นเงินหนึ่งตำลึง

อันจื่อหรานหันไปมองฟู่อู่เถียนอย่างประหลาดใจ คิดไม่ถึงว่าเขาจะ

ทำเช่นนี้!

ผู้อุ้มเหินเดินเข้าไปกุมมือของเขา “พวกเราเข้าไปดูกัน”

ทั้งสองไม่ได้สนใจผู้ชายคนนั้น ทั้งยังไม่ได้เก็บเงินหนึ่งตำลึงจากบนพื้น เงินที่เปื้อนน้ำลายชายผู้นั้นแค่เพียงคิดก็สะอิดสะเอียน พวกเขาก็ไม่ได้ขัดสนเงินหนึ่งตำลึงนี้สักหน่อย พอพวกเขาเข้าไปในบ่อนแล้ว เงินนั้นก็ถูกขอทานน้อยที่ว่องไวฉวยโอกาสเก็บไปทันที

ชายที่ล้มอยู่บนพื้นสังเกตเห็นเช่นกันว่าเขาถูกทำร้ายด้วยเงินหนึ่งตำลึง ถึงแม้จะไม่รู้ว่าทำไมแต่เมื่อเห็นขอทานน้อยเก็บเงินได้ก็วิงวอน ทำให้ไม่คำนึงถึงอาการบาดเจ็บที่ปาก

“เจ้าขอทานสกปรก คินเงินข้ามานะ!”

ขอทานน้อยวิ่งอย่างรวดเร็ว ชายคนนั้นเพิ่งหกล้มจนกระเทือนถึงกระดูก กะโหลกกะโหลกไม่มีทางตามทัน โทสะก็เกิดขึ้นในบัดดล เมื่อเห็นสภาพนั้นของเขา ขอทานน้อยก็หยุดเท้าหันมาแลบลิ้นใส่

ชายผู้นั้นเดือดดาลเต็มประดา ลืมอาการบาดเจ็บไล่ตามสุดกำลังทันที แต่ถึงเขาจะวิ่งเร็วแค่ไหนก็ตามขอทานน้อยไม่ทัน เพียงครู่เดียวก็คลาดกันไป

ตอนที่ 82

การแข่งม้าสูง

ข้างในบ่อนราวเป็นถ้าสวรรค์ที่ซ่อนเร้น

หากดูจากภายนอกจะรู้สึกถึงสิ่งที่แฝงอยู่ได้เพียงเลือกราง เห็นไม่ชัดถึงสภาพภายใน แต่พอเข้าไปแล้วจึงพบว่าห้องข้างในนั้นกว้างขวางมาก

ความจอกแจ่มใสแจ่มใสเข้ากับบรรยากาศอันเป็นพิษปะทะเข้าหาทันที อันจื่อหรานถึงกับขมวดคิ้วอย่างปรับตัวไม่ได้ เห็นท่าคงจะดูดีแต่เพียงภายนอกกระมัง

ห้องโถงใหญ่กว้างขวางกว่าห้องโถงตามภัตตาคารเป็นเท่าสองเท่า ตั้งโต๊ะเล่นพนันคดไปเคี้ยวมาถึงยี่สิบสามสิบโต๊ะ ข้างหน้าโต๊ะแต่ละตัวแทบจะอ้อมเต็มไปด้วยคนที่เฟื่องจ้องสิ่งของบนโต๊ะอยู่ ส่วนใหญ่ดวงตาจะแดงก่ำ มีบางคนเล่นมาตั้งแต่เมื่อคืนจนถึงบัดนี้ เรียกว่าเข้าขั้นเสพติด ถึงแม้ว่าจะเสียจนหมดตัวก็ยังไม่ยอมออกไป ขอยืมเงินจากทางบ่อนเพื่อเล่นต่อ เมื่อหนี้สูงถึงเพดานสีหน้าหมดหวังจึงส่อแววออกมา

นี่แหละคือบ่อนการพนัน!

คนที่มาต่างปรารถนาความร่ำรวยเพียงชั่วข้ามคืนกันทั้งนั้น ทว่ากลับมีแต่สิ้นเนื้อประดาตัว พวกบ้านแตกสาแหรกขาดมีมากกว่าคนร่ำรวยชั่วข้ามคืนนัก ดังนั้นจึงได้เห็นพวกที่เป็นบ้าเพราะเสียพนันอยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน

อันจื่อหรานกับฟู่อู่เทียนเดินวนดูรอบหนึ่ง

เกมพนันของที่นี่ล้วนแต่เป็นเกมพื้น ๆ สามารถพบเห็นได้ทั่วไป

เช่นไฮโล ภูเขา¹ กำถั่ว น้ำเต้าปูปลาต่าง ๆ เป็นเกมรูปแบบง่าย ๆ แต่คนที่นี้ก็เล่นกันอย่างสนุกสนานมาก

ทุกครั้งพอลงเงินเดิมพันเสร็จ แต่ละคนก็จะจ้องเจ้ามือเขม็งราวกับเป็นโรคตาแดง หลังจากเจ้ามือเปิดแล้ว เสียงผสมผสานระหว่างความดีใจกับผิดหวังก็จะดังขึ้น

พนักงานในบ่อนสังเกตเห็นพวกเขาตั้งแต่แรก เห็นเพียงมองดูโดยไม่ลงเดิมพัน หลังจากจับตาดูอยู่พักหนึ่งก็ทนมัใจเดินเข้าไปหา ถามอย่างนอบน้อมว่า “คุณชายทั้งสองคงเพิ่งเคยมาเป็นครั้งแรกกระมัง”

ดูจากการแต่งกายของคนทั้งคู่ก็รู้ว่าฐานะไม่ธรรมดา ผู้คุมบ่อนไม่กล้าดูแคลนพวกเขา เพราะในเมืองจวินจื่อนี้ไม่ว่าใครก็อาจเป็นคนใหญ่คนโตได้

“เพิ่งมาครั้งแรก ในบ่อนพวกเจ้ามิให้เล่นเพียงเท่านี้หรือ”

อันจื่อหรานพยักหน้า

ผู้คุมบ่อนพูดยิ้ม ๆ “แน่นอนว่าไม่ได้มีเพียงเท่านี้ หากคุณชายทั้งสองต้องการชมประเภทอื่นขอเชิญขึ้นไปบนชั้นสอง ชั้นล่างนี้เพียงแค่ออมปากหอมคอ จะเล่นจริงจังก็ต้องเชิญที่ชั้นสอง”

“เช่นนั้นช่วยนำทางด้วย”

ผู้คุมบ่อนนำทางพวกเขาไปอย่างพิถีพิถันที

ชั้นล่างของบ่อนเปิดให้ชาวบ้านทั่วไปเข้าเล่น ไม่มีการกำหนดวงเงินจำนวนเงินต่ำสุดอาจแค่สี่แปะเดียว หรือจะมากกว่านั้นก็ขึ้นอยู่กับนักพนัน แต่หากมากเกินไปที่กำหนด พนักงานบ่อนก็จะจับตาคอนผู้นั้นแล้วเชิญขึ้นบนชั้นสอง บนชั้นสองจึงเป็นที่สร้างรายได้อย่างน่าดูชมของทางบ่อน

ผู้ที่สามารถขึ้นบนชั้นสองอย่างน้อยต้องมีเงินมากกว่าหนึ่งพันตำลึง เดิมพันกำหนดไว้แต่ละครั้งต่ำสุดที่หนึ่งร้อยตำลึง ดังนั้นคนที่นิยมความร่ำรวยจะชอบขึ้นไปบนชั้นสอง

1 ภูเขา (骨牌) ไพ่ประเภทตัวหมากที่ทำจากกระดูกสัตว์ ไม่ใช่หรือไม้มะเกลือ เป็นต้น หน้าไพ่จะเป็นจุดแต้มเรียงในลักษณะต่าง ๆ ตั้งแต่ 2 จุด ถึง 12 จุด เช่น ไพ่โดมิโน ฯลฯ

ผู้คุมบ่อนแนะนำสภาพบนชั้นสองพลางพาพวกเขาเดินไป

เกมการพนันบนชั้นสองนอกจากไพ่ ตัวหมาก และเกมเสี่ยงทายแล้ว
ก็ยังมีเกมพนันที่ใช้สัตว์ในการแข่งขัน รูปแบบหลากหลายกว่าชั้นล่างมาก

และเพื่อความดูดีมีระดับ ทางบ่อนยังได้จัดให้มีห้องส่วนตัวไว้อีกด้วย
ห้องส่วนตัวมีไว้บริการพวกที่มาเป็นกลุ่มและต้องการความสงบหรือ
พวกมีความแค้นส่วนตัวที่ไม่ต้องการให้ใครอื่นรู้เห็น

ขณะที่คำแนะนำผู้คุมบ่อนก็สังเกตเห็นทางคนทั้งสองไปด้วย เมื่อเห็น
พวกเขาแทบไม่แสดงความรู้สึกใด ๆ ตั้งแต่ขึ้นมาความสงสัยในใจก็ยิ่งมากขึ้น
สองคนนี้ดูไม่เหมือนคนตั้งใจจะมาเล่นพนันเลย คนทั่วไปที่มาบ่อนครั้งแรกแม้
จะไม่เล่นแต่อย่างน้อยก็ยังมีท่าทีสนใจให้เห็น ทว่าสองคนนี้ไม่มีปฏิกิริยาใดเลย
ตั้งแต่ต้น หรือจะเป็นคนของบ่อนอื่นส่งมาสอดแนม

เหตุการณ์เช่นนี้จะไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน

บ่อนบางแห่งเนื่องจากเกมพนันไม่หลากหลาย จึงมักส่งนักพนันไป
สืบตามบ่อนอื่น ๆ เพื่อดูว่ามีเกมพนันประเภทไหนบ้าง แต่ ณ ปัจจุบันเหตุการณ์
ดังกล่าวเหล่านี้ได้ลดลงไปมากแล้ว

เกมพนันในด้ายาไป ๆ มา ๆ ก็มีเพียงเกมเหล่านี้ซึ่งเล่นต่อกันมาจน
ทุกคนรู้จักกันดีไม่มีอะไรให้ต้องสืบอีก ดังนั้นที่พอจะเป็นไปได้ก็คงเป็นพวก
บ่อนเปิดใหม่ที่คิดจะเข้ามาหาประสบการณ์จากที่นี่

ยังคิดผู้คุมบ่อนก็ยังเห็นความเป็นไปได้ ทั้งสองคนแต่งกายภูมิฐาน
หากไม่ใช่คนมีอิทธิพลก็เป็นพวกมีเงินทอง มีคุณสมบัติเพียงพอที่จะเปิดบ่อน
ของตนเองได้

แม้เห็นความเป็นไปได้เช่นนั้นแต่ก็ไม่กล้าขบไล่พวกเขาออกไป

คนที่สามารถเปิดบ่อนได้ย่อมมีปุมหลังไม่ธรรมดา

ขณะที่ผู้คุมบ่อนคิดหาคำพูดเพื่อยังเชิงอ้อม ๆ อยู่ นั่นแซกทั้งสองจู่ ๆ
ก็หยุดเท้า เมื่อมองตามสายตาของพวกเขาผู้คุมบ่อนก็พบว่ากำลังจ้องมองห้อง
ส่วนตัวห้องหนึ่งอยู่ พอเขาเห็นเลขที่ห้องส่วนตัวนั้นก็ตกตะลึง นี่ไม่ใช่...

“ข้างในมีคนเล่นอยู่ใช่หรือไม่” อันจื่อหรานถาม

ข้างในห้องเงียบเชียบ คนทั่วไปอาจคิดว่าไม่มีคนอยู่ แต่สำหรับเขากับผู้อู้เทียนแล้วรู้สึกถึงกระแสความกดดันที่ไม่ธรรมดาจากด้านในได้

ผู้คุมบ่นตอบว่า “ห้องนี้มีผู้เล่นอยู่ขอรับ”

“จะขอเข้าไปดูได้หรือไม่”

ผู้คุมบ่นลงเลศรู้หนึ่งจึงตอบว่า “ได้ขอรับ”

ผู้คุมบ่นผลักประตูห้องเบา ๆ ไม่ทำเอิกเกริก การเข้าไปในตอนนี้เป็นที่สะดุดตาอย่างมาก ทว่าหลังจากที่พวกเขาเข้าไปไม่มีใครสักคนจะหันกลับมามอง ทุกคนต่างกลืนใจจ้องมองแต่บนโต๊ะพนัน บรรยาการที่ตึงตั่นและกดดัน

เป็นห้องส่วนตัวที่ใหญ่มาก ข้างในมีคนอยู่ก่อนแล้วสิบกว่าคน

ผู้คุมบ่นพาพวกเขาเดินเข้าไป

อันจอهرانมองดูนักพนันทั้งสองที่เล่นกันอยู่ คนที่นั่งหันหลังให้ประตูเป็นชายวัยกลางคนค่อนข้างอ้วน แต่งกายฟุฟฟาแบบพวกเศรษฐีใหม่ ตอนนี้สีหน้าเขาไม่ดีนัก เพราะนอกจากชิตแล้วยังเชี่ยวชาญด้วย ทั้งยังใช้ผ้าเช็ดหน้าในมือซับเหงื่อเย็นบนหน้าผากไม่หยุดหย่อน

คนฝั่งตรงข้ามเขาเป็นผู้ชายหน้าตาเรียบ ๆ อายุประมาณสามสิบปีเศษ

เบื้องหน้าชายผู้นั้นมีลูกเต๋ากับถ้วยลูกเต๋าชุดหนึ่ง ที่ข้างมือมีตัวเงินกองอยู่จำนวนหลายสิบแผ่น มูลค่าแต่ละแผ่นล้วนไม่ต่ำกว่าหนึ่งพันตำลึงกระทั้งหมื่นตำลึงก็ยังมี

มองกลับไปยังชายวัยกลางคน ตัวเงินในมือของเขาน้อยจนน่าสงสาร แสดงว่าเสียไปไม่น้อยแล้ว มิน่าเหงื่อเย็นจึงไหลพลั๊ก ๆ เสียพนันคราวเดียวเป็นเงินหลายร้อยหลายสิบหมื่นตำลึงเช่นนี้ แม้แต่พ่อค้าที่ร่ำรวยก็ยังทนไม่ไหว

เมื่อผู้คุมบ่นเห็นทั้งสองคนดูจะสนใจขึ้นมา ไตรตรองแล้วก็อธิบายว่า “คุณชายทั้งสอง ที่ท่านเห็นอยู่นี้เป็นการเล่นพนันขันต่อของบ่อนพวกเรา กับบ่อนเฟิงฮวา ชายวัยกลางคนทางด้านซ้ายมือคือเจ้าแก้งของบ่อนเฟิงฮวา สมัยหนุ่มเขาเป็นนักพนันที่มีชื่อเสียงมากคนหนึ่ง

แม้จะมีชื่อเสียงอย่างไร แต่ตอนนี้กำลังจะถูกดัดจริตมี

อันจอهرانมองเจ้าแก้งที่กำลังซบเหวี่ยง คงจะเป็นเรื่องบุญคุณ
ความแค้นระหว่างบ่อนทั้งสอง

ผู้คุมบ่อนยิ้ม พูดต่อ “ท่านทั้งสองเพิ่งมาเป็นครั้งแรกจึงไม่รู้ บนถนน
สายนี้มีบ่อนอยู่นับสิบแห่ง แข่งขันกันดุเดือดยิ่งนัก วันนี้บ่อนนี้ล้มไปพรุ่งนี้บ่อน
นั้นเกิดขึ้นใหม่ เป็นเรื่องปกติมากของที่นี่ ใครที่หัวเราะได้จนถึงที่สุดล้วนเป็น
ผู้มีปมหลังที่แข็งแกร่งทั้งสิ้น”

อันจอهرانผินหน้าไปมองเขา

คำพูดของผู้คุมบ่อนคนนี้ฟังเหมือนมีความหมายเตือนอยู่กลาย ๆ !

ตอนนี้เขายังไม่มีความคิดใด อีกฝ่ายคงคิดว่าเขามาเพื่อสืบเสาะดู
ลาดเลาเพื่อเตรียมเปิดบ่อนของตนเองกระมัง เขาไม่คิดว่าผู้คุมบ่อนคนหนึ่งจะ
พูดแบบนี้กับแขกโดยไร้สาเหตุ

บนโต๊ะพนัน ชายหนุ่มกับคนวัยกลางคนเริ่มเล่นดาสุดท้าย

ลูกเต๋านอกจากจะทยอยสูงต่ำแล้ว ยังมีวิธีเล่นอีกหลายรูปแบบ ก่อนที่
พวกเขาจะเข้ามาทั้งสองคนเล่นไปแล้วสิบเอ็ดตา ชายวัยกลางคนแพ้ไปแล้ว
สิบตา

“ดาสุดท้ายมาเล่นกันว่าแต้มของใครจะต่ำสุด” ชายวัยกลางคนรู้ตัวตน
ไม่มีทางให้ถอยแล้วจึงมองชายฝั่งตรงข้ามอย่างดูดันและพูดออกมา

ชายคนนั้นมองตอบ สายตาโพลไปมองตัวเงินที่ข้างมือเขา พูดว่า
“เจ้าแก้ง ดูเหมือนท่านจะเหลือเงินไม่มากแล้ว”

เจ้าแก้งตอบกลับเสียงแข็งกร้าว “ถึงไม่มากแต่ก็สามารถเล่นได้อีก
ตา”

ชายคนนั้นหัวเราะ วางมือข้างหนึ่งลงบนตัวเงินตั้งใหญ่ พูดว่า “หรือ
ว่าเจ้าแก้งไม่ต้องการชนะเพื่อเอาตัวเงินพวกนี้กลับไปเสียแล้ว ไม่มีเงิน
พวกนี้ บ่อนเฟิงฮวาคงต้องปิดกิจการ”

เจ้าแก้งจ้องตั้งตัวเงิน ดวงตาแดงก่ำแต่ก็ถอนสายตาคาในที่สุด
แน่นอนว่าเขาต้องการพวกมัน แต่ตอนนี้เขาเหลือเงินไม่มาก เหลือเพียงบ่อน

เฟิงฮวาที่มีราคาต่ำสุดที่สุดเท่าที่นั้น เขาเข้าใจเจตนาของอีกฝ่ายดี หมายถึงให้เขานำบ่อนเฟิงฮวาออกมาวางเดิมพัน แต่ไม่มีทางที่เขาจะทำเช่นนั้น

อย่าคิดว่าเขาจะไม่รู้ที่มาที่ไปของเรื่องนี้ การที่เขาต้องตกอยู่ในสภาพเช่นนี้เป็นเพราะพวกมันคอยลอบก่อกวนอยู่เบื้องหลัง ทั้งนี้ทั้งนั้นเพราะหวังจะฮุบบ่อนของเขา เมื่อเป็นเช่นนั้นไม่ว่าอย่างไรเขาจะไม่มีทางให้พวกมันได้สมหวัง

“หยุดพูดเรื่องเหลวไหล เริ่มเลยดีกว่า”

ชายวัยกลางคนออกแรงลูบใบหน้า แหวดาคุดความสิ้นหวัง

ชายคนนั้นขมวดคิ้วยรู้แก่ใจว่าไม่อาจปล่อยให้เขาโกรธได้อีกจึงต้องหยุดความคิดไว้ “เมื่อเป็นเช่นนั้นข้าคงต้องน้อมรับเถาแก่จาง เชิญ”

เถาแก่จางยกลูกเต๋ากับถ้วยตรงหน้าขึ้นมาออกแรงเขย่า เขามีท่ามือที่ชำนาญอย่างผ่านการฝึกฝนมาหลายปี คนทั่วไปไม่มีทางทำได้

ผ่านไปครู่หนึ่งเขาจึงคว้าถ้วยลูกเต๋าลงบนโต๊ะ

คนทั้งหลายพากันมองไปที่มือเขาทันที เห็นเขาเปิดถ้วยลูกเต๋าด้านล่างมีลูกเต๋าลูกหนึ่งที่หงายด้านจุดสีแดงขึ้น ก็ส่งเสียงฮือฮากันขึ้นมา

“หกแต้ม”

สายตาผู้คนที่มองชายวัยกลางคนเริ่มเปลี่ยนไป ไม่คิดว่าตาสุดท้ายเขาจะเขย่าออกมาได้หกแต้ม บ่อนเฟิงฮวาคงจะได้ฟื้นตัวแล้วครานี้

เถาแก่จางผ่อนคลายความใจเต๋มที่ มองชายฝั่งตรงข้ามพูดว่า “ตาเจ้าแล้ว”

ชายคนนั้นยังมีท่าที่สงบ ถึงแม้อีกฝ่ายจะเขย่าได้หกแต้มซึ่งต่ำสุดสีหน้าเขาก็ยังไม่เปลี่ยนแปลง เมื่อได้ยินเสียงที่กลายเป็นมั่นใจขึ้นมาของเถาแก่จาง จึงค่อย ๆ หยิบถ้วยลูกเต๋ารับขึ้นอย่างช้า ๆ

ตอนที่ 83

บ่อนเฟิงฮวา

บรรยากาศภายในห้องส่วนตัวตื่นเต้นขึ้นทุกขณะ
ถึงแม้ตัวเงินเดิมพันที่วางในครั้งนี้จะไม่สูง แต่ทุกคนในที่นั้นต่างรู้กัน
ว่า ถ้าหากเจ้าแก้งพ่ายแพ้ในตานี้ผลลัพธ์จะเป็นเช่นไร

บ่อนเฟิงฮวาของเขาคงจะเปิดดำเนินการต่อไปไม่ได้อีก

บ่อนพนันที่ไม่มีเงินจะยังมีใครกล้าเข้าไปเล่น ครานี้บ่อนเป่าหาวที่มี
จากหลังแข็งแกร่งหมายจะสูบบ่อนเฟิงฮวา ไม่ว่าเจ้าแก้งจะคืนร่อยอย่างไรก็
เปล่าประโยชน์ หากยอมมอบบ่อนแต่โดยดีบางทีอาจยังสามารถรักษาชีวิตไว้
ได้

หลายคนถึงกับแอบส่ายหน้า

ท่าทางของเจ้าแก้งกำลังบอกว่าเขาจะสู้จนเหือกสุดท้าย

“หวางเพยคิดว่าใครจะชนะ” จู่ ๆ เสียงแผ่ว ๆ ของฟู่อู่เทียนก็ดังขึ้น
เสียงเบาอย่างยิ่ง ผู้คุมบ่อนด้านข้างถูกดึงดูดด้วยเกมบนโต๊ะที่กำลังจะรู้ผล
ความสนใจจึงไม่ได้อยู่ที่พวกเขาทั้งสองเลย

อันจื่อหฺรานตอบกลับเบา ๆ “ยังต้องเดาอีกหรือ คำตอบรู้ ๆ กันอยู่
บ่อนเฟิงฮวาแพ้แน่นอนอย่างไม่ต้องสงสัย”

ฟู่อู่เทียนเอามือไหล่หลัง ส่งสายตาชี้เล่นไปยังพวกฝั่งตรงข้ามที่มอง
พวกเขาอย่างอยากจ้องอยากเห็น อีกฝ่ายพอสบกับสายตานั้นก็รีบหลบตา แต่
ดูเหมือนจะไม่มีใครจำพวกเขาได้

ถึงแม้พ่อผู้เถียนจะมีชื่อเสียงมาก ทว่าคนที่เคยพบเห็นเขามีน้อยเต็มที
เมื่อพวกเขาคุยกันจบ ผลแพ้ชนะบนโต๊ะก็ปรากฏพอดี

ชายวัยกลางคนเบิกตาโพล่งมองฝ่ายตรงข้ามอย่างไม่เชื่อสายตา
ความชำนาญของคนที่เขายังเหนือกว่าที่เขาคาด รวมหกเป็นหนึ่งในไม้เท้าที่คน
ธรรมดาทั่วไปจะสามารถเขย่าให้ออกมาได้

คนที่ตกใจไม่ได้มีเขาคนเดียว คนอื่น ๆ ต่างก็ตระหนกตกใจมาก
เช่นกัน

การจะเขย่าลูกเต๋าให้ออกมาเรียงเป็นแถวเดียวกันไม่ใช่เรื่อง
เหลือปากว่าแรง เขียนพนันจำนวนมากล้วนทำได้ แต่การจะเขย่าให้หน้าลูกเต๋า
ออกมาเป็นแต้มเดียวกันหมดที่สำคัญด้านบนคือหนึ่งแต้มด้วยแล้ว สำหรับ
คนในแวดวงนี้มีน้อยอย่างยิ่ง

ชายวัยกลางคนเข่าอ่อนพับนั่งกลับลงบนเก้าอี้
บ่อนเฟิงฮวาของเขาเห็นที่ต้องสูญเสียแล้วครานี้!

“เถ้าแก่จาง ขอคุณที่ออมมือ!” ชายหนุ่มลุกขึ้นประสานมือให้เขา คน
ด้านข้างรีบเก็บตัวเงินที่เหลืออยู่ตรงหน้าเถ้าแก่จางขึ้นทันที

การพนันขั้นต่อระหว่างบ่อนเฟิงฮวากับเป่าหวาก็จบลงด้วยผลที่เป็น
ไปตามคาดหมายของผู้คน ความพ่ายแพ้ของบ่อนเฟิงฮวาไม่ผิดจากที่คาดกัน
ไว้มั้แต่หน่อย คิดว่าในไม่ช้าบ่อนเฟิงฮวาก็จะตกเป็นกิจการภายใต้ชื่อของบ่อน
เป่าหวา

ได้ชมหนังตลกกันแล้วแต่ละคนก็แยกย้ายกันออกจากห้องส่วนตัว

เถ้าแก่จางสีหน้าหมดอาลัยตายอยากกำลังจะเดินออกไปอย่าง
เสียขวัญ

“เถ้าแก่จางโปรดรอสักครู!”

จู่ ๆ ชายคนที่เล่นพนันกับเขาก็เดินเข้าไปเรียกไว้

สีหน้าเถ้าแก่จางดูแยเป็นอย่างยิ่ง เดิมตั้งใจจะไม่ยุ่ง แต่สถานภาพ
ตอนนี้เทียบอีกฝ่ายไม่ได้จึงไม่กล้าแสดงความไม่พอใจเท่าใด เพียงทำไม่ແส
เท่านั้นเป็นพอ การที่เขาต้องตกอยู่ในสภาพเช่นนี้ก็เพราะฝีมือของผู้

เบื้องหลังของอีกฝ่าย

ชายคนนั้นเดินไปถึงเบื้องหน้าเขา “ถ้าแกจ้าง คนจริงพูดคำจริง บ่อนของท่านในตอนนั้นไม่สามารถดำเนินการต่อได้อีกแล้ว เจ้านายข้าสนใจบ่อนของท่านเป็นอย่างยิ่ง เหตุใดท่านไม่รู้กาลเทศะเช่นนี้ ขาบบ่อนให้เจ้านายข้าเสียบางที่ท่านยังมีทางรอด”

ประโยคสุดท้ายมีนัยคลุมเครือ

ถ้าแกจ้างฟังคำพูดขู่เข็ญนั้นออกพลันชักสีหน้าขึ้นมา แน่นอนว่าเขารู้ตัวว่าตกอับแล้ว คงมีจุดจบที่ไม่ดีนัก เหล่าอริในอดีตคงกำลังรอคอยจุดจบของเขาอยู่ แต่จะให้เขายอมขายบ่อนเฟิงฮวาก็กับคนที่ทำให้เขาล้มละลายยอมไม่มีทางเป็นไปได้!

ชายคนนั้นมองการตัดสินใจของเขาออกก็หัวเราะอย่างไม่ใส่ใจ “ถ้าแกจ้าง เหตุใดท่านจึงต้องดิ่งเช่นนี้ จะว่าไปบ่อนเฟิงฮวาก็ไม่ใช่ของท่านมิใช่หรือ”

ถ้าแกจ้างจ้องเขาทันที

“คงแปลกใจว่าข้ารู้ได้อย่างไรใช่หรือไม่” ชายคนนั้นพูดต่อ “ไม่มีเรื่องใดในเมืองจวินจื่อที่ข้าหลั้วหยางจะไม่รู้ ความจริงเรื่องที่ท่านชิงบ่อนเฟิงฮวามาจากสหายไม่ใช่ความลับอีกต่อไปแล้ว ปล่อยาวงสักหน่อยดีกว่า จะดีทั้งต่อท่านและข้าด้วย!”

ถ้าแกจ้างก้มหน้า ขบฟันอย่างแรง

เขาไม่ใช่คนดี เขารู้ตัวดีมาโดยตลอด และเขาก็ไม่เคยรู้สึกผิดมโนธรรมอันใด

มีเพียงเรื่องนั้นเรื่องเดียวเท่านั้นที่เป็นเหมือนหนามทิ่มแทงใจเขามาตลอดหลายปีที่ผ่านมา

หรือเพราะอายุมากขึ้นทุกวัน คนข้างกายที่ไวใจได้ก็น้อยลงทุกทีหลายปีมานี้จึงมักคิดถึงเรื่องที่ร่วมฝ่าฟันกันมากับสหายของเขา ในตอนนั้นสหายไวเนื้อเชื่อใจเขามากกว่าเขากลับเป็นฝ่ายทรยศ อีกทั้งยังยึดเอาบ่อนที่พวกเขา่วมบุกเบิกกันมาไว้เป็นของตัวเอง

ตอนนี้เขาเสียใจเป็นอย่างยิ่ง

เมื่อห้าปีก่อนบ่อนเฟิงฮวาไม่ได้ชื่อว่าเฟิงฮวา ชื่อนี้เขาเป็นคนเปลี่ยนเองในภายหลังเพื่อให้เกิดความสับสนใจ เพื่อเป็นการเซ็นสรวงสหายที่ตายจากตั้งนั้นมีเพียงบ่อนเฟิงฮวาเท่านั้นที่แม้เขาต้องสิ้นเนื้อประดาตัวก็ไม่มีวันยอมมอบออกไป สิ่งนี้เท่านั้นที่เขาจะสามารถทำได้ในขณะนี้

“ไปบอกเจ้านายของเจ้าให้ถอดใจเสียเถิด ข้าไม่มีวันยอมขายบ่อนให้กับพวกเจ้าอย่างแน่นอน”

เถ่าแก่จางพูดทิ้งท้ายแล้วเดินจากไป

ชายคนนั้นเฝ้าตามองแผ่นหลังของเขา “ในโลกนี้ไม่มีเรื่องที่น่าอนมาก่อน อะไรที่นายข้าต้องการใช้ที่เจ้าของบ่อนเล็ก ๆ อย่างเจ้าจะมาขัดขวางได้”

บนถนนละลายทรัพย์สินสายนี้ ฉากหลังบ่อนแต่ละแห่งส่วนมากมักจะมีคนหนุน แต่ก็ยังมีบ้างที่เป็นข้อยกเว้น

อย่างเช่นบ่อนเฟิงฮวา การดำรงอยู่ของมันในเมืองจวินจื้อนับเป็นเรื่องมหัศจรรย์ เนื่องจากไม่มีผู้ยิ่งใหญ่คนใดคอยหนุนหลัง เกิดขึ้นจากน้ำมือของเถ่าแก่จางกับสหายของเขาอย่างแท้จริง

การที่บ่อนเฟิงฮวาอยู่รอดปลอดภัยมาตลอดหลายปีนี้เป็นเพราะการรู้จักทางตัวของเถ่าแก่จางที่มักนำเงินทองไปเช่นเอาใจใครบางคน แต่ตอนนี้เจ้านายของเขาหมายตาบ่อนพนันอยู่ ต่อให้หาคนที่ใหญ่กว่ามาช่วยคำจุนอย่างไรเสียก็ต้องตกอยู่ภายใต้บ่อนเป่าหวาจนได้ในที่สุด

เพราะแนวโน้มมันเป็นเช่นนี้!

ทั้งสองคนไม่รู้ตัวว่าคำสนทนาของพวกเขาได้ยินไปถึงหูของอันจื่อหรานกับฟู่อู่เทียน เรื่องราวความเป็นไปไม่เป็นที่สนใจของทั้งคู่ แต่อันจื่อหรานสนใจบ่อนเฟิงฮวาอยู่บ้าง สามารถดำเนินกิจการบ่อนมาได้หลายปีโดยไม่มีคนคำจุนอยู่เบื้องหลัง เถ่าแก่จางคนนี้นับว่ามีฝีมืออยู่บ้าง

“หวางเฟย ไปเล่นกันสักตาสองตาดีหรือไม่”

ผู้คุมบ่อนคนนั้นถูกพวกเขาไล่พันหพันตาไปแล้ว รอบ ๆ จึงเหลือเพียงพวกเขาสองคน ฟู่อู่เทียนจึงไม่จำเป็นต้องกตเสียดให้เบายามพูดคุย

อันจื่อหรานไม่ลังเล

ทั้งคู่เดินลงไปยังชั้นล่าง มอง ๆ ดูไม่คิดจะเล่นหนัก

คนคุมบ่อนเห็นทั้งคู่ลงมาจากชั้นบนความประหลาดใจก็ผุดขึ้นในดวงตา เขาคิดว่าตนเองเจอถูกที่ว่าทั้งสองคนเป็นพวกที่มาศึกษาหาเส้นทางในการเปิดบ่อน ตอนนี้เห็นทั้งสองนั่งลงที่หน้าโต๊ะพนันตัวหนึ่งท่าทางเตรียมจะเล่น

เขาจึงตั้งใจเดินเข้าไปดู เห็นพวกเขาวางเงินในแต่ละตาจำนวนไม่มากนักน้อย ประมาณสิบถึงหนึ่งร้อยตำลึง เล่นอยู่สิบตาชนะไปถึงเก้าเป็นอัตราการชนะที่สูงจนน่าตกใจ เพียงครูเดียวพวกเขา ก็ชนะได้เงินไปหลายร้อยตำลึงสังเกตดูสักพักจึงคิดว่าพวกเขาคงมาหย่อนใจในบ่อนจริง ๆ ทว่าจะปล่อยให้พวกเขาเล่นชนะต่อไปเช่นนี้ไม่ได้

ในขณะที่ผู้คุมบ่อนคิดว่าจะไปเรียกเจ้ามือคนอื่นมาแทนคนที่โต๊ะของพวกเขา ทั้งสองคนก็เลิกเล่น นำเงินหนัก ๆ หลายร้อยตำลึงไปเปลี่ยนเป็นตัวเงินแล้วออกจากบ่อนไป

“คิดไม่ถึงว่าท่านจะเล่นพนันเป็น”

พอเดินออกจากบ่อน อันจื่อหรานก็มองผู้เฒ่าที่ยืนด้วยสายตาคิดคาค เขาคิดตลอดมาว่าผู้เฒ่าผู้นั้นอยู่ในค่ายทหาร มีโอกาสน้อยมากที่จะสัมผัสกับการพนัน เมื่อครูมีอยู่หลายตาที่เชื่อคำอีกฝ่ายจึงชนะได้

ผู้เฒ่ายืนจับความคิดของเขาได้ “เคยเล่นในค่ายทหารมาก่อน”

อันจื่อหรานถามอย่างแปลกใจ “ในค่ายทหารเล่นพนันได้ด้วยหรือ” เขาคิดว่าค่ายทหารควรเข้มงวดกับเรื่องการพนันเสียอีก หาไม่จิตใจทหารจะกระเจิดกระเจิงกันง่าย แต่กลับกลายเป็นผู้เฒ่าที่เป็นตัวนำเล่น

“ไม่ได้!”

อันจื่อหรานเข้าใจความหมายของเขาทันที

ผู้เฒ่าเฒ่าเลิกลูกพูดเรื่องนี้ ที่ไม่ห่างไปนักเขาเห็นบ่อนเฟิงฮวาที่เจียบเหงา “หวางเพยคิดอย่างไรกับบ่อนเฟิงฮวานี้”

อันจื่อหรรษาใคร่ครวญ “ลองดูสักหนก็ได้”

ฟู่อู่เทียนถามว่า “ยังอยากเดินเล่นต่อหรือไม่” ก่อนหน้านี้เห็นอันจื่อหรรษาสนใจบ่อนพนันเขาก็พอจะเดาออก แต่ไม่คิดว่าหรรษาจะหันมาลงทุนทางด้านนี้ แต่ก็มีเพียงบ่อนพนันเท่านั้นที่ลงทุนน้อยกำไรมาก

ถึงแม้เขาจะกลับเข้าเมืองหลวงไม่นานและยังมีเรื่องอีกมากที่เขาไม่รู้หมด แต่เขารู้ว่าเงินส่วนมากในแคว้นตั๋ย๋่าไหลเข้าสู่บ่อนพนัน รวมถึงเงินที่ได้มาอย่างทุจริตทั้งหลาย

“ไม่ดีกว่า กลับตำหนักกันเถิด”

ทั้งคู่กลับถึงตำหนักอ่อง ฟู่อู่เทียนก็ให้เก๋อเขียนอันไปตรวจสอบเรื่องของบ่อนเฟิงฮวาทันที

วันรุ่งขึ้น ข่าวสารที่เกี่ยวข้องกับบ่อนเฟิงฮวาทั้งหมดก็ส่งมาถึงเบื้องหน้าพวกเขาอย่างรวดเร็ว

บ่อนเฟิงฮวามีประวัติความเป็นมาสิบห้าปีแล้ว แต่เฟิงจะรุ่งเรื่องจริง ๆ เมื่อตอนสิบปีก่อน เจ้าของในสมัยนั้นมีสองคน คนหนึ่งคือเจ้าแก็งจาง ส่วนอีกคนเป็นพี่น้องร่วมสาบานกับเขา ทั้งสองคนมาจากหมู่บ้านเดียวกันเติบโตมาด้วยกัน ถึงไม่ใช่พี่น้องกันแท้ ๆ แต่เป็นยิ่งกว่าพี่น้อง

ทั้งสองร่วมกันบุกเบิกบ่อนเฟิงฮวา

คนที่เสียสละเพื่อบ่อนเฟิงฮวามากที่สุดก็คือพี่น้องร่วมสาบานของเจ้าแก็งจางคนนั้น หากไม่มีเขาบ่อนคงไม่อาจเจริญรุ่งเรืองขึ้นมาได้ แต่กิจการทุกแขนงย่อมมีการแข่งขัน โดยเฉพาะบ่อนการพนัน

การเจริญเติบโตของบ่อนเฟิงฮวาเป็นที่อิจฉาตาของคนอื่น

คนพวกนั้นทำให้ความสัมพันธ์ของเจ้าแก็งจางกับสหายรักแตกแยก เจ้าแก็งจางหลงกลเข้าเต็มเปา ถึงเขาจะไม่ได้ลงมือฆ่าสหายรัก แต่เขาก็เป็นตัวการทำให้เกิดเรื่องขึ้นมา

แต่เจ้าแก็งจางก็เป็นผู้มีความสามารถจริง หลังจากรับช่วงกิจการบ่อนเฟิงฮวา เขาได้ใช้เวลาสิบปีในการทำให้บ่อนเฟิงฮวาเป็นหนึ่งในสิบบ่อน

การพนันที่ใหญ่ที่สุดในเมืองจวินจื่อขึ้นมาได้

จนกระทั่งเดือนสิบเอ็ดปีกลาย บ่อนเฟิงฮวาถูกคนที่อยู่เบื้องหลังบ่อน
เป่าหวามายปอง

บ่อนเป่าหวาคิดจะกลืนบ่อนอื่น ๆ เพื่อขยายกิจการด้านนี้ให้กว้างขวาง
บ่อนเฟิงฮวาที่ไม่มีผู้หนุนหลังจึงตกเป็นเป่าหมาয় ถูกเพ่งเล็งมาตลอดตั้งแต่
ปีที่แล้ว นักพนันค่อย ๆ ลดลงจนขณะนี้เหลือแค่ที่ไปเล่นพนันเพียงเล็กน้อย
เท่านั้น ลูกจ้างของเจ้าแก่งจกก็ทยอยถูกบ่อนอื่นดึงตัวไป

ตอนนี้ทุกคนจึงนั่งรอให้บ่อนเฟิงฮวาถูกเก็บเข้าไปเป็นสมบัติของบ่อน
เป่าหวา

อ่านข้อมูลนี้จบอันจื่อหรานก็เหยียดมุมปากออกอย่างพอใจ

ขณะเงยหน้าเตรียมบอกกล่าวความคิดของตนกับฟู่อู่เทียน ก็มีเงาร่าง
หนึ่งทาบลงมา โดยไม่รอให้เขาดังตัวริมฝีปากก็ถูกจุมพิต ไม่เพียงเท่านั้น
อีกฝ่ายได้คืบจะเอาศอก ไซ่ลันโลมเลียริมฝีปากของเขาอีกด้วย

อันจื่อหรานบั่นหน้าบึ้งผลึกอีกฝ่ายออกเจี๊ยบ ๆ

ฟู่อู่เทียนมองกลีบปากของเขาที่มีน้ำลายของตนประทับอยู่แล้วยื่นมือ
ออกไปจะไล่แก้มเขาแต่ถูกจับข้อมือไว้

“อย่าได้คืบจะเอาศอก”

อันจื่อหรานใช้ลิ้นเลียริมฝีปากอันชุ่มชื้น ไม่ใช่ น้ำลายตัวเองอย่างไรก็
รู้สึกแปลก ดังนั้นเขาจึงเลียทับไป

ฟู่อู่เทียนจ้องแน่วมองดูกิริยานั้น “หวางเฟย เจ้ากำลังยั่วชวน
เป็นหวาง”

อันจื่อหรานเข้าใจคำพูดเขาทันทีใช้แขนเสื้อเช็ดน้ำลายบนริมฝีปาก
อย่างใจเย็น มองเขาอย่างสงบ “หมดแล้ว”

“...หวางเฟยขี้โกง”

“ยังต้องเรียนรู้จากท่านอีกมาก”

เมื่อพบว่ามีคนขี้โกงหน้าทนอย่างยิ่ง ก็ต้องขี้โกงและหน้าทนให้ได้
มากกว่าเขา!

นี่เป็นความสามารถใหม่ที่อันจื่อหฺรณเพิ่งฝึกฝนได้เมื่อไม่นานมานี้ ถึงผลลัพธ์จะไม่ค่อยแน่นอน แต่โดยรวมแล้วเขารู้สึกพอใจอย่างยิ่ง

ฟู่อู่เทียนตัดสินใจเปลี่ยนเรื่องคุยเป็นครั้งที่สอง “อ่านเรื่องของ บ่อนเฟิงฮวาแล้ว เจ้าคิดเห็นอย่างไร”

อันจื่อหฺรณตอบอย่างให้ความร่วมมือ “ดีทีเดียว”

สามารถพิจารณาซื้อบ่อนเฟิงฮวาขึ้นมาได้ ถึงเวลาก็ไม่จำเป็นต้อง ประชาสัมพันธ์ เพราะมีคนมากมายให้ความสนใจบ่อนี่อยู่แล้ว เท่ากับเป็น ความสำเร็จขั้นแรก เขาเองก็ไม่ต้องหุ่มเทไปกับการสรรหาที่ทางเปิดบ่อนใหม่ เพียงแค่ตกแต่งซ่อมแซมบ่อนเฟิงฮวาก็ใช้ได้แล้ว

ส่วนเรื่องที่เถาแก่จางจะยอมขายให้หรือไม่นั้น

เรื่องนี้อยู่นอกเหนือการคาดการณ์ของเขา อย่างไรก็ตามเสียบบ่อนเฟิงฮวาก็ ไม่สามารถรักษาเอาไว้ได้อีก เถาแก่จางผู้นั้นย่อมรู้อยู่แก่ใจ ขึ้นอยู่แค่ว่าจะขาย ให้ใครก็เท่านั้น

เมื่อตัดสินใจแล้ว อันจื่อหฺรณจึงเริ่มที่จะทำเรื่องนี้ให้เป็นจริง

ตอนที่ 84

พบหน้า

รัชศกฉงหมิง ปีที่ยี่สิบเจ็ด เดือนหก ท้องฟ้าปลอดโปร่ง
ฤดูร้อนมาถึงอย่างเจียบ ๆ วันนี้เป็นวันเริ่มคัดเลือกหญิงงามรอบสอง
ผู้คนมองเห็นรถที่บรรทุกเหล่าหญิงงามวิ่งผ่านถนนใหญ่แต่เช้า ช่วงเวลานี้ของทุก
ปีจะเป็นช่วงคึกคักที่สุดของเมืองจวินจื่อ มีคนมากมายเบียดเสียดกันอยู่บน
ท้องถนนตั้งแต่เช้ายี่ตาเตรียมรอชมหญิงงาม

ในร้านเหล้าร้านน้ำชาของเมืองจวินจื่อสามารถมองเห็นผู้คนไม่น้อย
เกาะขอบหน้าต่างมองดูเบ๊องนอกเป็นกลุ่มเป็นก้อน บางทีก็สนทนาพาที
วิพากษ์วิจารณ์หญิงงามว่าคนไหนงดงามที่สุด ตามด้วยเสียงเห็นด้วยหรือ
โต้แย้งเป็นระยะ พวกนักถกจนหน้าดำหน้าแดง

ใครที่ไม่รู้อาจคิดว่าพวกเขากำลังสนทนาเรื่องสำคัญกันอยู่
ทว่าภายใต้บรรยากาศคึกคักเช่นนี้ มีคนผู้หนึ่งนั่งก้มหน้าก้มตาดื่มสุรา
เหมือนจะให้ตายกันไปข้างอยู่ตรงมุมห้อง ไม่ได้มีปฏิกิริยาต่อเสียงวิพากษ์
วิจารณ์หญิงงามของผู้คนแม้แต่หน่อย

คนคนนี้ก็ถือแก้วแกจาง

วันนั้นเสียตัวเงินที่มีอยู่ไปจนหมด ฟางช่วยชีวิตเส้นสุดท้ายของ
บ่อนเฟิงฮวาถูกบดขยี้สิ้นซากทว่าเขายังไม่ยอมสยบ

หลังจากวันนั้นเขาจะลองขอความช่วยเหลือจากผู้อื่นไปทั่ว

โดยเฉพาะกับบรรดานักคลที่เคย์รับตัวเงินบรรณาการจากเขาเมื่อเก่าก่อน แต่ทุกคนกลับปิดประตูไม่ต้อนรับเขา พอไต่ยีนว่าเป็นเขาก็ให้คนรับใช้ขับไล่เขาทันที ไม่ว่าอย่างไรก็ไม่ยอมพบหน้า

ต่อมาภายหลังเจ้าแค้นจึงรู้ว่า เป็นเพราะพวกเขารู้ว่าบุคคลเบื้องหลังบ่อนเป่าหาคือใคร

เพราะเกรงกลัวคนผู้นั้นจึงไม่กล้าจะล่วงเกิน ดังนั้นจึงไม่มีใครกล้าออกหน้าช่วยเหลือเขา ถึงแม้จะโกรธเคืองอย่างยิ่งแต่ก็จนใจ

เจ้าแค้นหมดหนทาง ทำได้เพียงมาดื่มสุราดับทุกข์อยู่ที่นี้ หากเมามายจนตายนึกจบเรื่องทุกสิ่ง ไม่ต้องครุ่นคิดอยู่กับเรื่องทุกข์ใจเหล่านั้น แม้เขาจะรู้ว่านี่เป็นเพียงการปลอมใจชั่วคราวก็ตาม

แขนหน้าดื่มสุราคำสุดท้ายในบ้านแล้วเจ้าแค้นก็เร่ออกมา เขาใช้หลังมือปาดคราบสุราบนปาก กระแทกบ้านสุราลงบนโต๊ะโดยแรงร้องสั่งขึ้นเสียงดัง “เสี่ยวเออร์ เอาสุรามามากบ้าน”

ไต่ยีนเสียงเรียกเสี่ยวเออร์วิ่งไปหาทันที

“เจ้าแค้น ท่านดื่มไปสามบ้านแล้ว ชื่นดื่มอีกจะเมาได้นะขอรับ”

เสี่ยวเออร์ไม่ได้นำสุราไปให้เขาทันที แต่กลับพิจารณาองเขาแล้วยิ้มทว่ารอยยิ้มนั้นแฝงไว้ด้วยความดูถูกที่เจ้าแค้นไม่ทันสังเกต

เจ้าแค้นกระซอกเสี่ยวเออร์ไว้ ใบหน้าแดงก่ำเพราะการดื่ม แต่ดวงต่ายังคงสดใส เขาคลุกคลีอยู่ในเมืองจวินจื่อมาเยี่สิบกว่าปีมีหรือจะไม่เข้าใจความหมายของเสี่ยวเออร์พลันโกรธขึ้นมาทันที “เจ้าหมายคามว่าอย่างไร กลัวข้าไม่มีเงินจ่ายเช่นนั้นหรือ”

รอยยิ้มเสี่ยวเออร์ยังคงไม่เปลี่ยนแปลง เอ่ยคำพูดเย้ยหยันออกมาว่า “เจ้าแค้นอย่าล้อข้าเล่นเช่นนี้เลย ตอนนี้ในเมืองจวินจื่อใครบ้างไม่รู้ว่าบ่อนเฟิงฮวาของท่านล้มละลายแล้ว”

รู้ความโกรธเคืองผุดขึ้นบนใบหน้าเจ้าแค้น เขาออกแรงผลักเสี่ยวเออร์ออก เสี่ยวเออร์เตรียมพร้อมอยู่ก่อนแล้วจึงเพียงร่นถอยไม่กี่ก้าว ทว่ารอยยิ้มได้หุบไปแล้ว

“ถ้าแกจาง ถ้ายังอยากดื่มต่อช่วยจ่ายเงินค่าสุราทั้งสามบ้านที่ท่าน
เพิ่งดื่มหมดไปก่อนเถิด มิเช่นนั้นข้ากลัวว่าอีกสักครู่ท่านจะไม่มีเงินจ่าย
ผู้จัดการจะตำหนิข้าได้”

ถ้าแกจางแผดเสียงด้วยความโกรธ “ไสหัวไป!”

เสี่ยวเอ๋อร์พ่นลมหายใจ “ถ้าแกจางอย่าทำให้ข้าต้องลำบากใจเลย”

ถ้าแกจางชี้นิ้วใส่เขาอย่างโกรธเคือง อ้าปาก ทว่าพูดไม่ออกแม้สักคำ
เดียว ในที่สุดเขาก็รู้ซึ่งแล้วว่าอะไรคือ กำแพงล้มผู้คนพากันคลอน¹ ตอนนี้แม้แต่
เสี่ยวเอ๋อร์เด็กปริศนาก็ยังกล้าทำเช่นนั้นกับเขา

ในเวลานั้นจู่ ๆ ก็มีคนวางสุรบ้านหนึ่งลงบนโต๊ะ

มือของเขาคู่ นั้นเรียวยาวชวนมองดึงดูดความสนใจของทั้งสองคน
ทันที พอหันกลับไปก็เห็นคุณชายสวมชุดขาวหน้าตาหล่อเหลา สีหน้าสงบเรียบ
มาดงามสง่าชวนมอง ทำให้ผู้พบเห็นยากจะถอนสายตา

ทั้งสองคนมองดูจนตะลึง

คุณชายชุดขาวพูดเบา ๆ ว่า “ข้าเลี้ยงสุราเอง บัญชีถ้าแกจางก็จัดไว้
ในบัญชีข้า”

ฉับพลันเสี่ยวเอ๋อร์รู้สึกตัวพูดจาติดอ่าง “อ่า... ขอรับ... เช่นนั้น ข้าน้อย
จะไม่รบกวนพวกท่านแล้ว”

พูดจบก็รีบวิ่งจากไป

คิดไม่ถึงว่ายังมีใครมาสนใจไยดีถ้าแกจางผู้ตกยากอีก มองดูการ
แต่งกายของอีกฝ่ายน่าจะไม่ใช่คนธรรมดา ถ้าหากเป็นมิตรสหาย เสี่ยวเอ๋อร์ก็
กลัวว่าฝ่ายนั้นจะเอาเรื่องกับการแสดงออกของเขาเมื่อครู่ จึงได้รับผลไป

ถ้าแกจางจ้องมองคุณชายชุดขาวที่จู่ ๆ ปรากฏตัวออกมา ไม่เข้าใจ
ว่าคนผู้นี้เหตุใดจึงมาหาเขา เขาไม่คิดว่าบนตัวของเขายังจะมีผลประโยชน์
อันใดให้ใครได้บอกลอกอีก พวกที่เคยไปมาหาสู่กับเขาในอดีต ตอนนี้ต่าง

1 กำแพงล้มผู้คนพากันคลอน (墙倒众人推) คือ เมื่อกำแพงเริ่มคลอนแคลนผู้คนก็ช่วยกัน
ผลักให้ล้ม เปรียบว่าเมื่อมีคนตกต่ำผู้คนที่รุมกันกระหึบซ้ำ

ปรารถนาอย่างยิ่งที่จะออกให้ห่างจากเขา กลัวจะถูกร่างแหไปด้วย

“เจ้าเป็นใคร ทำไมจึงจะเลี้ยงเหล้าข้า”

อันจื่อหรานนั่งลงบนเก้าอี้ตรงข้ามเขาแล้วเงยหน้า “นั่งลงก่อนแล้วค่อยคุยกัน”

เจ้าแก้งาลังเลครู่หนึ่งแล้วจึงนั่งลง หยิบป้านสุราของเขารินออกมาหนึ่งจอกอย่างไม่เกรงใจ พุดเข้าประเด็นทันที “มีอะไรเจ้าก็พุดออกมาตรง ๆ ข้าไม่ชอบคนอ้อมค้อม”

“ถ้าเช่นนั้นข้าจะพุดตรง ๆ เลยก็แล้วกัน” อันจื่อหรานก็ไม่คิดจะพุดอ้อมค้อมกับเขา “ข้าอยากจะทำบ่อนเฟิงฮวาของท่าน”

มือที่ยกถ้วยสุราของเจ้าแก้งาลังเลหยุดชะงักท่าทางประหลาด เมื่อพิจารณาดูอย่างถี่ถ้วนก็แน่ใจว่าเขาไม่เคยพบคนผู้นี้มาก่อน แล้วนี่อีกฝ่ายรู้เรื่องของตนได้อย่างไร เรื่องนี้เขาเองก็ไม่อยากสนใจ ทว่า... “ไม่ขาย”

เจ้าแก้งาลังตอบปฏิเสธโดยไม่เสียเวลาคิด

ระยะนี้มีคนบีบให้เขาขายบ่อนเฟิงฮวาตลอดเวลา แต่เขาไม่ประนีประนอมด้วย คนพวกนั้นเป็นคนกลุ่มเดียวกัน ดังนั้นเขาจึงคิดว่าอันจื่อหรานก็เป็นพวกของพวกเขาด้วย เพราะคนที่กล้าเป็นปฏิปักษ์กับบ่อนเป่าหาวมีไม่มาก

“เพราะเหตุใด” อันจื่อหรานถาม

“ไม่ขายก็คือไม่ขาย ไม่มีเหตุผล”

อันจื่อหรานพุดว่า “เพราะบ่อนเฟิงฮวาเป็นของสหายรักท่าน ดังนั้นจึงไม่คิดขายสินะ หรือท่านคิดว่าข้าเป็นคนที่ทางบ่อนเป่าหาวส่งมาเจรจา”

เจ้าแก้งาลังเงยหน้าขึ้นมองเขาทันทีด้วยความประหลาดใจ พุดแบบนี้... หรือว่าเขาไม่ใช่คนของบ่อนเป่าหาว

“เจ้า... เป็นใครกันแน่”

“ข้าจะเป็นใครไม่สำคัญ” อันจื่อหรานตอบ “สิ่งสำคัญคือข้าไม่มีความเกี่ยวข้องกับใดกับบ่อนเป่าหาว เพียงแต่คิดอยากจะเปิดบ่อนและบังเอิญทราบเรื่องของท่าน ดังนั้นจึงคิดจะขอซื้อบ่อนจากท่านเท่านั้น คิดว่าท่านคงรู้ดีว่า จะ

ข้าหรือเร็วบ่อนเฟิงฮวยยอมตกเป็นของบ่อนเป่าหว่า”

เถ้าแก่จางเซิดมุ่มปาก พุดเหน็บแนม “เหตุใดข้าต้องเชื่อเจ้า”

ใครจะรู้ว่านี่อาจเป็นอุบายของบ่อนเป่าหว่า เขาหลงกลมาแล้วครั้งหนึ่ง ไม่มีทางจะยอมติดกับอีกเป็นครั้งที่สอง!

อันจื่อหรานมองเขา “ถ้าข้าจะบอกว่า ข้าจะเชิญให้ท่านเป็นผู้จัดการบ่อนเล่า”

เถ้าแก่จางเบิกตาโพล่งทันใด

คำตอบนี้เขาไม่เคยคิดมาก่อน!

อันจื่อหรานพุดต่อ “ข้าตรวจสอบท่านแล้ว ถึงแม้ในอดีตท่านจะมีวิธีการที่ไม่สะอาดนักแต่ความสามารถในการดูแลบ่อนทำได้ดีทีเดียว ทว่าหากคิดจะให้ข้าให้ความสำคัญกับท่านอย่างจริงจัง ท่านต้องใช้การกระทำของท่านเป็นเครื่องพิสูจน์ ว่าอย่างไร”

เถ้าแก่จางวางถ้วยสุราหลับตาลงช้า ๆ หรือว่านี่จะเป็นเรื่องดี ๆ ที่เกิดขึ้นอย่างกะทันหัน หรือว่าสวรรค์ได้ยินเสียงในใจของเขาจึงประทานโอกาสนี้มาให้ถึงเบื้องหน้า แม้ไม่คิดว่าสวรรค์จะส่งสารเขา แต่หากเรื่องที่คนผู้นี้พุดเป็นความจริง ก็เป็นไปได้อย่างยิ่งว่านี่จะเป็นโอกาสเดียวที่เขาจะสามารถฟื้นตัวได้!

“เหตุใดเจ้าจึงยังมาหาข้า ในเมื่อเจ้ารู้เรื่องราวของข้าแล้วก็น่าจะเข้าใจถึงบุญคุณความแค้นระหว่างกันของข้ากับบ่อนเป่าหว่าได้ดี การซื้อบ่อนเฟิงฮวาไม่เป็นผลดีอะไรกับเจ้าเลย ดีไม่ดีอาจถูกพวกนั้นกดขี่ข่มเหง เกิดผลร้ายมากกว่าผลดีเสียอีก เมื่อเป็นเช่นนี้เจ้ายังอยากได้อยู่หรือ”

เถ้าแก่จางไม่เข้าใจ

อันจื่อหรานพุดเสียงราบเรียบ “เรื่องนี้ท่านไม่ต้องสนใจ”

เถ้าแก่จางลั้งเลี้ยวหัว พุดเสียงแหบพร่า “ขอเวลาข้าคิดดูสักหน่อยได้หรือไม่” แท้จริงเขาเชื่อคำพุดอีกฝ่ายไปจนเกือบสิ้นสงสัยแล้ว

อันจื่อหรานตอบ “ได้ แต่ข้าหวังว่าจะไม่ต้องรอนานเกินไป”

เถ้าแก่จางพยักหน้า ถึงจะเชื่อคำพุดของอีกฝ่ายก็เชื่อว่าเชื่อเสียทั้งหมด เขาไม่สามารถตัดสินใจได้ในทันที

เมื่อบรรลุลการเจรจา อันจิ๋วหรรษาจึงทิ้งช่องทางติดต่อไว้ให้เจ้าแก้ง
เพียงเขาตอบตกลงก็ไปหาได้ทันที

เจ้าแก้งไม่ได้คิดว่าจะต้องตัดสินใจนาน ถึงแม้อันจิ๋วหรรษาจะ
ยินยอมให้เวลาแก่เขา แต่คนอื่นคงไม่ยอม หากพลาดโอกาสนี้แล้วเขาไม่รู้ว่
ตนเองยังจะมีโอกาสพบพานเรื่องดี ๆ เช่นนี้อีกหรือไม่

อันจิ๋วหรรษาไม่รู้อความคิดของเจ้าแก้งแต่พอจะเดาได้ เขารู้ว่าร้อย
ละเก้าสิบเก้าเจ้าแก้งจะตอบตกลง จึงไม่รีบร้อน หลังจากชำระเงินแล้วก็
จากไป

เจ้าแก้งมองแผ่นหลังที่จากไปด้วยท่าทางครุ่นคิด

ในใจเขายังไม่เชื่อว่าจะมีเรื่องดี ๆ เช่นนี้ เหมือนสวรรค์ประทาน
ขนมเปี๊ยะลงมาให้ ปุบปับจนชวนสงสัย

เขาคิดมาตลอดว่าตนเองคงเหลือวันเวลาดี ๆ อีกไม่เท่าใด คู่ริใน
อดีตจะต้องมาหาเขาในยามตกอับอย่างแน่นอน แต่ไม่คิดว่าจะเกิดเรื่องหักเห
เช่นนี้

“บางที... ไม่แน่ว่าอาจจะเชื่อใจเขาได้”

หลังจากกลับไปเจ้าแก้งก็หาคนตรวจสอบอันจิ๋วหรรษา โดยเฉพาะ
จากแวดวงพวกบ่อนเป่าหว่า แต่ก็ไม่พบอะไร เหมือนอีกฝ่ายจู่ ๆ ก็ไผ่ล่อออกมา
เฉย ๆ ถึงแม้จะยังสงสัยแต่เขาก็พอจะคลายใจได้บ้าง ขอเพียงไม่ใช่คนของบ่อน
เป่าหว่าก็พอ

อีกสองวันถัดมา การคัดเลือกหญิงงามรอบสองก็เสร็จสิ้น

หญิงงามที่ถูกคัดเลือกตัวไว้มีราวแปดสิบคน จำนวนไม่ได้มากมาย
นัก เพราะปีก่อน ๆ มีมากถึงร้อยกว่าคนแต่ก็ไม่ได้ถูกรับเข้าไปที่ฝ่ายในของ
ฮ่องเต้ลงหมิงทีเดียวทั้งหมด หญิงงามเหล่านั้นส่วนหนึ่งฮ่องเต้จะรับไว้เป็นสนม
ที่เหลือมีความเป็นไปได้ที่ฮ่องเต้จะพระราชทานให้สมรสกับเชื้อพระวงศ์

ในวันนี้อันจิ๋วหรรษายังไม่ได้รับคำตอบจากเจ้าแก้ง แต่ที่ได้มากลับ
เป็นสตรีกลุ่มหนึ่ง

ตอนที่ 85

มัตราชโองการ

เมื่อได้ยินคำพูดที่คนรับใช้มาแจ้งให้ทราบ พวกกันในมืออันจื่อหรานก็ชะงักค้าง สักครู่หนึ่งจึงเงยหน้ามองคนที่เข้ามา “คนจากในวัง แล้วยังพาหญิงสาวมาด้วยกลุ่มหนึ่งเช่นนั้นหรือ”

“ใช่ขอรับหวางเฟย” พ่อบ้านโจวตอบอย่างนอบน้อม

เขาเป็นพ่อบ้านรองคนใหม่ของตำหนักอ่อง รู้ว่าท่านอ่องให้ความสำคัญกับหวางเฟยมาก อีกทั้งยังมีพ่อบ้านหลี่เคยเป็นตัวอย่างให้เห็น เขาจึงไม่กล้าดูแคลนหวางเฟยท่านนี้แบบพ่อบ้านหลี่ ถึงแม้ว่าหวางเฟยจะเป็นบุรุษก็ตาม

“ไปดูกันหน่อย”

อันจื่อหรานหนึ่งไปครู่หนึ่งแล้วจึงลุกขึ้น

พ่อบ้านโจวรีบติดตามเขาไปยังห้องโถงใหญ่

ยังไม่ทันถึงห้องโถงใหญ่ก็ได้ยินเสียงพูดคุยกดออกมาจากข้างในนั้น บางทีมีเสียงเล็กแหลมเหมือนเสียงของขันที่แทรกอยู่ด้วย

พอทั้งสองคนไปถึงหน้าประตูห้องโถงใหญ่ คนข้างในก็เห็นทันที

คนแต่งกายแบบขันที่คนหนึ่งเดินเข้ามาหาพวกเขา หลังจากพิศมองอันจื่อหรานแล้วจึงยิ้มออกมา “คิดว่าท่านคงจะเป็นพระชายาจวินอ่องกระมัง ข้าน้อยเสียวเล่อจื่อมาจากในวัง รับพระราชโองการฝ่าบาทให้พาสาวมาม เหล่านี้มาที่นี้ขอรับ”

“พามาที่นี่เพื่อจุดประสงค์ใด”

อินจือหร่านเดินเข้าไปพลางถามกลับ ความจริงเขารู้อยู่แล้วว่าฮ่องเต๋จงหมิงคิดจะยึดเยียดคนเข้ามาในหลังบ้านฟู่อู่เทียน ส่วนจะอ้างเหตุผลอันใดนั้นเขาสามารถเดาได้ นั่นก็เพราะจับจุดได้ว่าเขาไม่สามารถมีบุตรได้

ชั้นที่ป๋องปากหัวเราะ “พระชายาช่างเข้าใจหยอกขำน้อยจริง ๆ ก็เพื่อให้พวกนางเข้ามาอยู่ในตำหนักอ่องนะสิขอรับ สาวงามเหล่านี้ฝ่าบาททรงคัดเลือกให้จวินอ่องด้วยพระองค์เอง ความงามของแต่ละนางล้วนหาตัวจับยากไม่ทำให้จวินอ่องต้องอับอายแน่นอน พระชายาจวินอ่องเป็นบุรุษน่าจะเข้าใจจวินอ่องดี ฝ่าบาทรับสั่งว่าอีกสองวันจะทรงมีพระราชโองการโปรดให้ท่านอ่องมีชายารองอีกหลายคนเลยนะขอรับ”

ฟังดูเหมือนจะเพื่อฟู่อู่เทียน แต่ในความเป็นจริงเป็นเพียงข้ออ้างที่จะส่งสายของตนเข้ามาในตำหนักอ่อง

อินจือหร่านเพียงคิดก็เห็นแจ้งจึงหรีตา

ถ้าหากเขาไม่ได้พูดจาเปิดอกกับฟู่อู่เทียน ไม่ได้มีความสัมพันธ์จนสามารถร่ายกับอีกฝ่าย เขาก็จะไม่สนใจว่าฮ่องเต๋จะส่งคนเข้ามากี่คน แต่ในเมื่อเขามานั่งอยู่ในตำแหน่งพระชายาแล้ว อย่าว่าแต่มาทั้งกลุ่มเลย แม้เพียงสักคนก็จะไม่ยอมให้ท่านได้เข้าประตูลงตำหนักอ่องแม้สักก้าว

“กงกงพาพวกนางกลับไปจะดีกว่า ท่านอ่องไม่ต้องการ”

เสี่ยวเล่อจื่อตอบว่า “พระชายา เป็นเรื่องปกติที่บุรุษจะมีภรรยาหลายคน อีกทั้งท่านเองก็เป็นบุรุษไม่สามารถให้กำเนิดบุตรได้ หากทำให้ตำหนักอ่องไร้ผู้สืบทอดท่านก็จะกลายเป็นคนนอกตัญญู อีกอย่างท่านก็ไม่ใช่ว่าจวินอ่องจะทราบได้อย่างไรว่าจวินอ่องไม่ต้องการ หากจะใช้วาทณ์ก็ควรดูเวลาและสถานที่นะขอรับ”

อินจือหร่านหมุนกายกลับไปมองชั้นที่ที่เปี่ยมความมั่นใจ ขยับริมฝีปากกำลังจะพูด จู่ ๆ สาวงามคนหนึ่งก็ก้าวออกมา

สาวงามค่อมกายให้เขา ก้มตัวน้อย ๆ เผยให้เห็นผิวพรรณขาวผุดผาดกับเนินอกอิมที่ล้นออกมา เป็นภาพที่น่าชมแต่เสียดายที่ไม่มีคนชื่นชม

หญิงงามเงยหน้าขึ้นปรากฏใบหน้าทั้งดงามยิ่ง นางหัวเราะคิกคัก พลางพูดว่า “กงกงเสียแล้วจื่อกล่าวถูกต้องที่สุด พระชายาจึงวันอ่องเป็นบุรุษ ควรต้องรู้ข้อบกพร่องของตนเองดี ในเมื่อตนเองมีบุตรก็ไม่ได้ ยังจะไม่ยอมเปิด โอกาสให้น้อง ๆ คนอื่นอีกหรือ และนี่ก็เป็นพระราชโองการของฝ่าบาท พระชายาคงไม่คิดจะขัดราชโองการกระมัง”

น้อง ๆ ?

อันจื่อหรรณขมวดคิ้ว

คิดไม่ถึงว่าเขาต้องมีวันนี้ ตกอับจนถึงกับต้องมาชิงรักหักสวาทกับ ผู้หญิงกลุ่มหนึ่ง หากเป็นเมื่อก่อนเขาคงคิดไม่ถึงและยิ่งไม่อยากจะเชื่อ

เสียแล้วจื่อกับสาวงามเห็นท่าทางเขาแล้วคิดว่าคงจะกลัวเกรง โดยเฉพาะเหล่าสาวงามต่างพากันดีใจ พวกนางเคยได้ยินกิตติศัพท์จื่อวันอ่องมาก่อน จึงต่างตั้งตารอคอยเขา อีกทั้งในตำหนักยังมีชายาจึงวันอ่องที่ไม่สามารถมีบุตร ได้ นั่นหมายความว่าวันข้างหน้าพวกนางก็มีสิทธิ์จะได้ดีเพราะบุตร และหาก เป็นบุตรชายไม่ว่าจะได้สืบทอดตำแหน่งอ่องในอนาคต ถึงตอนนั้นพวกนาง ก็จื่อรำรวยมีเกียรติยศไปชั่วชีวิต เมื่อคิดกันเช่นนี้เหล่าสาวงามก็ยิ่งมีจิตใจ มุ่งมั่นที่จะเข้าสู่ตำหนักอ่อง

ฮองเต้จึงหมิงฟงเป้าหมายไปที่ฟู่อู่เทียนไม่ใช่เรื่องเพ็งเกิด

หลังจากเรื่องที่ซางโจวเผยแพร่ออกไปทำให้เขาหัวนเกรง ร้อนใจคอย แต่คิดจับผิดฟู่อู่เทียนอยู่ตลอดเพื่อจะได้นำมาหักล้างกับความดีความชอบแล้ว ไม่ต้องตรากตรำไล่ฟู่อู่เทียน

หากเขาขัดราชโองการ จะไม่กลายเป็นข้ออ้างที่ดีที่สุดกระนั้นหรือ

ตอนนี้กลับกลายเป็นเรื่องยากขึ้นมาเสียแล้ว

อันจื่อหรรณเริ่มลั้งเล

เสียแล้วจื่อคิดว่าเขายอมอ่อนข้อ สะบัดส่ายในมือแล้วพูดเสียงดังขึ้น ว่า “ในเมื่อชายาจึงวันอ่องไม่คัดค้าน เช่นนั้นก็ขอให้ท่านช่วยจัดการเรื่องที่พัก ให้สาวงามทุกคนด้วย ข้าน้อยจะได้กลับไปถวายรายงาน”

“ถ้าเช่นนั้นกงกงก็ช่วยพาสาวงามพวกนี้กลับไปพร้อมกันด้วยเลย”

อันจ้อหฺรณพูดตอบเรียบ ๆ

เสียวเล่อจ้อผงกศีระชะโดยสัญชาตญาณแต่เมื่อรู้สึกตัวดวงตาก็เบิก
โพลง

“พระชายาจะขัดราชโองการเช่นนั้นหรือ”

“พ่อบ้านโจว ส่งแขก” อันจ้อหฺรณไม่ได้ตอบคำถามเขาแต่กลับให้
พ่อบ้านโจวที่ด้านหลังส่งแขกแทน อากัปกริยาที่แข็งกร้าวนั้นทำให้ทุกคนถึง
กับมีท่าที่ไม่เชื่อ

พ่อบ้านโจวเดินออกไปทันที “กงกง เชิญ”

เสียวเล่อจ้อมีสีหน้าไม่พอใจพูดเสียงเย็น “เมื่อเป็นเช่นนี้ข้าน้อยก็ขอลา
แต่ข้าน้อยขอบังอาจเตือนพระชายาสักคำ การต่อต้านพระราชโองการไม่ใช่
เรื่องเล่น ๆ ท่านจงเตรียมใจไว้ให้พร้อมด้วย”

ทั้งคำพูดประโยคนั้นไปแล้วเสียวเล่อจ้อก็พาเหล่าสาวงามที่มีสีหน้าไม่
ต่างกันออกจากตำหนักฟู่อ่ง

พ่อบ้านโจวกลับเข้ามาในห้องโถงใหญ่ก็เห็นพระชายานั่งอยู่ด้วย
สีหน้าครุ่นคิด เมื่อใคร่ครวญแล้วจึงเอ่ยปาก “หวางเพย...”

อันจ้อหฺรณขุ่นมีมือขึ้นห้ามเขาพูดต่อ

“ไม่ต้องพูดอะไร ข้าเข้าใจและรู้ว่าควรทำอะไร”

ฟู่อู่เทียนกลับมาตอนหลังพระอาทิตย์ตก พ่อบ้านโจวไม่กล้าปิดบังเขา
จึงเล่าเรื่องในตอนกลางวันให้เขาฟังทันที เขาคิดว่าท่านอ๋องจะโกรธ การ
ล่วงเกินฮ่องเต้ไม่ใช่เรื่องเล็ก ๆ ไม่ว่าท่านอ๋องจะรักใคร่ชายาเพียงใดแต่ก็คงจะ
ไม่ยอมปล่อยให้เกิดเรื่องเช่นนี้เป็นแน่ การต่อต้านพระราชโองการมีโทษหนัก
ถึงประหารชีวิต เขาคิดเช่นนั้น แต่สีหน้าท่านอ๋องไม่มีสิ่งใดเปลี่ยนแปลง

“เรื่องนี้เป็นหวางไม่ต้องการให้ผู้อื่นล่วงรู้ เข้าใจหรือไม่” ฟู่อู่เทียน
สั่งเสร็จก็เดินผ่านพ่อบ้านโจวไปยังห้องอักษร

พ่อบ้านโจวปวดเหงื่อเย็นรีบตอบรับคำ ดีที่เขารู้ว่าเรื่องนี้สำคัญอย่าง
ยิ่ง เมื่อตอนกลางวันจึงไม่ได้เที่ยวโพนทะนา

ในห้องอักษร

ฟุอู่เทียนผลึกประตูเข้าไปก็เห็นอันจื่อหรานพับหลับอยู่กับโต๊ะอย่าง
แทบไม่เคยพบเห็นมาก่อน ลมหายใจแผ่วเบาและเชื่องช้า ไม่รู้สึกตัวว่าเขาเข้า
มา กระทั่งเขาเดินเข้าไปจึงตกใจตื่น

อันจื่อหรานใช้สองมือรวบใบหน้าแรง ๆ ขจัดความมัวมัวที่มีอยู่ จากนั้น
มองผู้ที่เข้ามา “มาถึงตั้งแต่เมื่อไร”

“เพิ่งมา”

ฟุอู่เทียนเดินไปถึงหน้าโต๊ะ มองจากเบื้องสูงลงไปเห็นใบหน้าแถบ
หนึ่งของเขาแดงเรื่อเพราะนอนทับก้นมือไปลูบแก้มเขา พอถูกปิดมือออกก็
พูดว่า “เรื่องตอนกลางวันเป็นห่วงรู้แล้ว”

อันจื่อหรานเพียงทำเสียง ‘อืม’ ขึ้นมา ไม่ได้มีปฏิกิริยาอื่นใด

ฟุอู่เทียนเดินอ้อมโต๊ะหนังสือไปที่ด้านหลังเขา “จะไม่พูดสิ่งใด
สักหน่อยหรือ”

อันจื่อหรานชำเลื่องตามอง “จะให้พูดสิ่งใด หรือว่าสร้างความยุ่งยาก
ให้ท่านเข้าแล้ว”

ฟุอู่เทียนจับไหล่เขาไว้ด้วยมือข้างหนึ่ง เสียงหัวเราะทุ่มเบาดังขึ้นที่
ข้างหูเขา เบาแต่ก็ได้ยินชัดเจน ในเสียงหัวเราะเจือความอึดเอมใจ “ห่วงเพย
เป็นห่วงดีใจเป็นอย่างยิ่ง”

อันจื่อหรานขมวดคิ้ว “ท่านคงไม่ได้เข้าใจเจตนาผิดไปกระมัง”

ฟุอู่เทียนไม่สนใจความปากแข็งของเขา ยังคงพูดต่อ “เจ้าช่วยเป็นห่วง
ขจัดสวามรพพวกนั้นออกไป แสดงว่าความจริงแล้วในใจเจ้าก็มีเป็นห่วง”

“ว่าแล้วท่านต้องเข้าใจเจตนาผิด” อันจื่อหรานผลึกเขา แสดงความ
โกรธเพราะเขินอายออกบนใบหน้า “หากมีเวลามาคิดเรื่องเช่นนี้ ท่านไปคิดหา
วิธีรับมือความยุ่งยากที่จะตามมาเสียดีกว่า ไม่ถ่วงนักรกว่าจะคว้าโอกาส
กลั่นแกล้งท่านได้ ฮ่อเง่ตังหมิงไม่มีวันปล่อยท่านเป็นแน่”

ฟุอู่เทียนเอ่ย “ในเมื่อเจ้ารู้ว่าจะเกิดเรื่องยุ่งยาก เหตุใดจึงยังขัด
ราชโองการ”

อันจือหฺรณรู้ว่าเขากำลังลงใจตนจึงตอบเสียงเย็นชา “หรือท่านอยาก
ให้ข้าต้องใช้ชีวิตอยู่กับพวกผู้หญิงที่เอาแต่ฉ้อฉลริษยากันในวันข้างหน้า ขอโทษ
ข้าเป็นผู้ชาย ไม่นึกสนุกที่จะไปร่วมวงกับพวกนาง”

“เจ้าก็รู้ว่าข้าไม่ได้หมายความว่าเช่นนั้น”

ฟู่อู่เทียนคว้าเอาเขาไว้อย่างรวดเร็วก่อนที่จะเขาจะอ้อมโต๊ะหนังสือออกไป
ไป หนูน้อยเริ่มยืดตัวสูงขึ้นแต่เนื้อหนังดูเหมือนจะยิ่งน้อยลง เมื่อก่อนยังพอ
จะเห็นเนื้ออยู่บ้าง ตอนนี้ดูไม่ออกอีกแล้ว เนื้อบนร่างกายดูเหมือนจะกระจาย
ไปยังส่วนต่าง ๆ เครื่องหน้าเริ่มคมชัดยิ่งหล่อเหลา เพียงสัมผัสก็หลงรักไม่คลาย

อันจือหฺรณเมื่อผลึกใสแขนเขาไม่ได้ก็ล้มเลิก “ข้ากำลังพูดเป็นงาน
เป็นการกับท่าน”

ฟู่อู่เทียนก้มหน้าลงสุดดมกลิ่นบนกายเขา “เป็นหวางรู้แล้ว เรื่องนี้เจ้า
ไม่ต้องเป็นห่วง อย่างไรก็ตามก็ต้องมีคนช่วยคลี่คลายให้เป็นหวางได้”

“จริงหรือ” อันจือหฺรณเงยหน้ามองเขาทันที ถึงจะรู้ว่าเขาไม่ได้พูดปด
แต่ก็อดรู้สึกประหลาดใจไม่ได้

“ย่อมจริง” ฟู่อู่เทียนพยักหน้าอย่างมั่นใจ

อันจือหฺรณถามอย่างสนใจ “เหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น”

ฟู่อู่เทียนขยับเข้าไปพูดที่ข้างหูของเขา “อืม จะว่าไปเรื่องนี้ก็เกี่ยวข้องกับ
โดยตรงกับอดีตฮ่องเต้... อำนาจที่พระองค์ทรงให้เป็นหวาง ไม่ได้มีแต่...”

ฟังคำอธิบายของเขาจบอันจือหฺรณก็นิ่งไปชั่วขณะ ก่อนมองเขาอย่าง
สงสัย “ความจริง ท่านเป็นบุตรนอกสมรสของอดีตฮ่องเต้กระมัง”

“...หวางเฟย”

“ได้ยินแล้ว”

ณ วังหลวง ชั้นที่เสี้ยวเล่อจื่อเล่าเรื่องที่อันจือหฺรณขัดราชโองการกลับ
วังอย่างรวดเร็ว รู้สึกตื่นเต้นเร้าใจที่จะเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นในตอนกลางวันกับ
ฮ่องเต้ฉงหมิง เขาเป็นคนดังข้างกายกงกงหวังผิง ดังนั้นจึงพอจะรู้ความคิด
ฮ่องเต้อยู่บ้าง

“ชายาจวินต้องกล้าขัดราชโองการจริงหรือ”

ฟังเรื่องราวจบดวงตาขุ่นของฮ่องเต้จึงหมิงก็จับจ้องนิ่งทันที แม้ความกดดันครอบงำผู้คน เขาก็มีแวบอยู่แต่ฝ่ายในน้อยนักที่จะแสดงกิริยาเช่นนี้

เสี่ยวเล่อจื่อยิ่งมั่นใจว่าจวินต้องเป็นหนามยอกอกฮ่องเต้ เขาสะกดความดีใจบนใบหน้าแล้วผงกศีรษะ “ข้าเหนื่อยแล้วเหนื่อยอีกกว่าเป็นพระราชโองการของฝ่าบาท แต่ชายาจวินต้องก็ยังยืนยันขับไล่ข้าเหนื่อยกับบรรดาสาวงามออกมา เห็นชัดว่าชายาจวินต้องไม่ได้เกรงกลัวฝ่าบาทเลยพะย่ะค่ะ”

“เพี้ยง!”

เสียงที่ดังขึ้นอย่างกะทันหันทำให้เสี่ยวเล่อจื่อถึงกับสะดุ้ง เขาเงยหน้าขึ้นอย่างระมัดระวัง มองเห็นท่าทางดูร้ายแรงๆ เครียดของฮ่องเต้ก็ตกใจก้มหน้าลงอีกครั้ง

หวังผิงหันกลับมาพูดว่า “ฝ่าบาททรงระับความกริ้วเกิดพะย่ะค่ะ ชายาจวินต้องสมรสกับจวินต้องไม่ทันถึงปีก็บังอาจขนาดนี้ไม่อาจจะปล่อยไว้ได้ ฝ่าบาทน่าจะทรงใช้เรื่องที่เขาชดราชโองการครั้งนี้จับกุมตัวชายาจวินต้องนะพะย่ะค่ะ”

สีหน้าฮ่องเต้จึงหมิงคลายลงทันที “เจ้าพูดถูก ในเมื่อชายาจวินต้องบังอาจลบหลู่พระราชอำนาจ หากเงิน¹ไม่จัดการยังจะนับเป็นฮ่องเต้ได้อย่างไรต่อไปจะมีใครเชื่อฟัง หวังผิง เจ้ารีบนำราชโองการเงิน พาทหารองครักษ์กองหนึ่งไปจับคนที่ตำหนักฟู่อ่อง หากมีใครกล้าต่อต้านก็ให้จับกุมให้หมดไม่ว่าจะมีฐานะอะไร”

ในเมื่อจัดการฟู่อู่เทียนไม่ได้ เช่นนั้นก็ลงมือที่ชายาของเขา

“ข้าเหนื่อยนมรับพระราชโองการ”

หวังผิงรับคำสั่งทันที ขณะกำลังจะถอยออกไปก็มองครักษ์คนหนึ่งเดินเข้ามา

1 เงิน (朕) เป็นคำสรรพนามที่ฮ่องเต้ใช้แทนตนเอง

ตอนที่ 86

ร่วมมือ

คำพูดของไทยของไทยเขาทำให้ตำหนักฉื่อหมิงยิ่งเจ็บปวดลงกว่าเดิม
ฮ่องเต้ฉื่อหมิงหรือตาลง คิดไม่ถึงว่าเสด็จยาจะรู้เรื่องรวดเร็วเช่นนี้ แม้
ในใจจะกระเพื่อมแต่ไม่ได้แสดงออกทางสีหน้า เขาเป็นฮ่องเต้มาถึงยี่สิบเจ็ดปี
แล้ว เก็บงำอารมณ์เพียงเท่านี้เป็นเรื่องง่ายตายยิ่งนัก

“นี่มันอะไรกัน เสด็จยาทรงเรียกหลานมาเพราะเรื่องนี้หรือพะย่ะค่ะ”

ไทยของไทยเขาก็ไม่อ้อมค้อม “ใช่ เพราะเรื่องนี้”

ความไม่พอใจปรากฏบนสีหน้าฮ่องเต้ฉื่อหมิงทันที สะบัดเสียงพูดว่า
“เสด็จยา หรือว่าจวินอ๋องทูลขอให้พระองค์ช่วยพูดเรื่องนี้กับหลานพะย่ะค่ะ”
หากเป็นเช่นนี้จริงก็ยังไม่ต้องเกรงใจกันอีกต่อไป

เมื่อสิบกว่าปีก่อน อดีตฮ่องเต้ทรงสละราชบัลลังก์และประทับอยู่
ฝ่ายในโดยไม่ยุ่งกับราชกิจอีก ต่อมาได้ทรงรับฟู่อู่เทียนที่ยังเล็กมากเข้าไปเลี้ยง
ดูในวัง ตอนนั้นไทยของไทยเขาก็โปรดปรานฟู่อู่เทียนมากจนแทบจะเห็นเป็นหลาน
แท้ ๆ ของตนเอง

เรื่องนี้ทำให้ฮ่องเต้ฉื่อหมิงไม่พอใจตลอดมา

เป็นเพราะการกระทำเช่นนี้ของพวกเขา ส่งผลให้ตอนนี้เขาถูกเจ้าเด็ก
นั้นกีดขวางไปทุกเรื่อง เสียหน้าจนแทบไม่เหลือชิ้นดี เขาต่างหากที่เป็นหลาน
และลูกแท้ ๆ แต่ทั้งสองพระองค์กลับให้ความสำคัญกับครอบครัวฟู่เฉียวเป็น

พิเศษ ถึงขั้นเสด็จพ่อยังคงมีความประสงค์จะมอบบัลลังก์ให้แก่ฟูเซี่ยว เรื่องนี้เป็นหนามที่แทงใจเขาเสมอมา จะถอนอย่างไรก็ไม่ออก ดังนั้นเขาจึงไม่มีความรู้สึกสนิทสนมกับไทฮองไทเฮาในฐานะย่าหลานเลยแม้แต่น้อย

“เปล่า จวีนอ่องไม่ได้มาหาย่า”

ไทฮองไทเฮามองดูใบหน้าเย็นชาของเขาแล้วทอดถอนใจ

นางรู้ว่าฮ่องเต้คงหึงแค้นเคืองพวกนาง ช่วงแรกนางยังรู้สึกละอายใจต่อเขาอยู่บ้าง ทว่าพอคิดถึงพฤติกรรมหลังขึ้นครองบัลลังก์ของเขาแล้ว แม้นางซึ่งเป็นเพียงสตรีก็ยังรู้ว่าหลานชายของตนไม่เหมาะสมที่จะเป็นฮ่องเต้ หากไม่มีพ่อลูกฟูเซี่ยวแล้ววันนี้ก็คงถึงกาลล่มสลาย

ถึงนางจะอยู่แต่ฝ่ายในแต่ก็ไม่ใช่อสตรีที่ขาดโลกทัศน์ หากสามารถย้อนเวลากลับได้ นางก็ยังคงสนับสนุนการตัดสินใจของอดีตฮ่องเต้เช่นเดิม

ฮ่องเต้คงหึงแ่อย “เสด็จย่ามีเรื่องอันใดที่รับสั่งตรง ๆ เกิด หลานยังมีราชกิจอีกมากที่ต้องจัดการ”

เขาพูดประโยคหลังอย่างเต็มปากเต็มคำ

หากไทฮองไทเฮารู้พฤติกรรมของเขาก็คงเชื่อว่าเป็นความจริง หลายปีที่ผ่านมาหลานชายของนางคนนี้ไม่เคยจัดการราชกิจอย่างจริงจัง เอาแต่มัวเมาอยู่กับอิสตรี ดังนั้นนางจึงหัวน้ใจทุกครั้งที่ได้ยินข่าวลือพวกนี้ ความละอายใจที่เคยมีต่อเขาจึงพลอยมลายหายไปด้วย

ไทฮองไทเฮาผ่อนลมหายใจพูดว่า “เจ้าจะบงการเรื่องการแต่งงานของจวีนอ่องไม่ได้”

ฮ่องเต้คงหึงแอด้วยตามองนางทันทีด้วยท่าทางอึมครึม “เสด็จย่าเงินเป็นฮ่องเต้!”

ไทฮองไทเฮารู้ว่าคำพูดดังไปจะยิ่งทำให้เขาโกรธเคือง แต่นางก็ยังเลือกที่จะพูด “โอเจ้ารู้แต่ว่านี่เป็นราชโองการของเสด็จพ่อของเจ้า ราชโองการลับเมื่อครั้งที่ยังมีพระชนม์ชีพ ไม่ว่าใครก็ตามล้วนไม่อาจบงการเรื่องการสมรสของจวีนอ่อง นอกเสียจากว่าเขาจะยินยอมเอง”

“อดีตฮ่องเต้เคยเห็นข้าเป็นลูกบ้างหรือไม่ ทำไมเล่า ฟูเซี่ยวเองก็ไม่ใช่

โอรสแท้ ๆ ของพระองค์ ทำไมจึงทรงดีต่อเขาต่อลูกของเขายิ่งกว่าเงิน ทั้งยังให้พวกมันพ่อลูกควบคุมเงินทุกอย่าง!” ฮ่องเต็งหมิงจะโกรธเกรี้ยวก็ไม่ใช่เรื่องเหนือความคาดหมาย

“ฮ่องเต้” ใบหน้าเปี่ยมเมตตาของไทฮองไทเฮาเคร่งครัดและเย็นชาขึ้น จ้องเขาแล้วพูดเน้นคำว่า “ก่อนที่เจ้าจะพูดคำพูดนี้ เคยคิดถึงสาเหตุก่อนหรือไม่ ตลอดหลายปีมานี้เจ้าเคยสำรวจตนเองบ้างหรือไม่”

พ่อแม่ยายคนไหนกันที่ไม่รักลูกหลานของตนเอง!

ไทฮองไทเฮาเสียใจเป็นอย่างยิ่ง ในอดีตนางไม่ควรยอมตามใจแม่ของเขามิเช่นนั้นตอนนี้เขาก็ไม่ต้องกลายเป็นฮ่องเต้มัวเมาเช่นนี้ หรือหากเมื่อก่อนนางไม่ยอมหลับตาข้างหนึ่งต่อการกระทำของฮองเฮาทรงเสียนจนเป็นเหตุให้อดีตฮ่องเต้มีเงินหมิงเป็นโอรสเพียงคนเดียว มีเพียงการแย่งชิงจึงจะทำให้คนเราเติบโตขึ้น ดังนั้นในตอนนี้นางจึงไม่เห็นว่าราชบัลลังก์มีความสำคัญเพียงใดสิ่งที่ได้มาง่าย ๆ ไม่ถูกเห็นเป็นสิ่งสำคัญ

ฮ่องเต็งหมิงตะโกนเสียงดังอย่างไม่สบอารมณ์ “เงินเป็นฮ่องเต้ดำยาทั้งแคว้นเป็นของเงิน เงินอยากทำสิ่งใดก็ทำ มีใครหน้าไหนจะมาตำหนิเงิน เสด็จยากี่ไม่ได้เช่นกัน!”

ตะโกนคำพูดนี้ออกไปแล้ว ฮ่องเต็งหมิงก็สะบัดแขนเสื้ออย่างแรงออกไปจากตำหนักฮื่อหมิง

ไทฮองไทเฮามองตามแผ่นหลังของเขาก่อนที่โกรธเกรี้ยว พาเอานางร่างชวนเซ

เป่าจูรีบเข้าประคองนาง “ไทฮองไทเฮา ทรงระวังด้วยเพคะ!”

ไทฮองไทเฮาส่ายหน้า “โอ๊ยยาแก่แล้ว ยุงกับเขาไม่ได้อีกต่อไป ตอนนี้ก็มีแต่ฝากความหวังไว้กับจวินอ๋อง หากไม่แผ่นดินบรรพชนคงต้องถูกทำลายลงด้วยน้ำมือเขาไม่ช้าก็เร็ว”

“ไทฮองไทเฮา...”

“ประคองโอ๊ยยาไปพักผ่อนเถิด” ไทฮองไทเฮาตัดบทนาง

“เพคะ”

อันจ้อหรรณไม่รู้เรื่องราวที่เกิดขึ้นในพระราชวัง แต่หลังจากวันนั้นเป็นต้นมาก็ไม่มีความเคลื่อนไหวอันใดจากทางพระราชวังอีก ทั้งยังไม่มีเรื่องขัดแย้งตึงเครียดเข้ามาตำหนักฟุ้งอีกด้วย ดูเหมือนจะยุติลงได้จริง ๆ

แต่เขาก็นับถือความใจกว้างของอดีตฮ่องเต้จริง ๆ เช่นนี้จึงนับเป็นฮ่องเต้ที่มีความจริงใจแน่วแน่มากแต่เรื่องความเจริญเสื่อมถอยของชาติโดยไม่สนใจว่าฮ่องเต้จะต้องเป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของตนเอง ในใจของอดีตฮ่องเต้คงคิดเพียงว่าขอให้ฮ่องเต้มีแซ่ฟู่ ส่วนจะเป็นลูกของเขาหรือไม่ก็ไม่เป็นไร

หลังเรื่องราวจบลง เจ้าแกล้งแห่งบ่อนเฟิงฮวาก็ขอพบเขา

ทั้งคู่นัดพบที่ร้านน้ำชาแห่งหนึ่ง ฟู่อู่เทียนมีธุระจึงไม่ได้ไปด้วยกันกับเขา มีเพียงเส้าเฟยที่ติดตามไป

เจ้าแกล้งมาถึงก่อนและสั่งเสิร์ฟไวน์ว่า หากเห็นอันจ้อหรรณก็ให้เชิญขึ้นมายังห้องส่วนตัวบนชั้นสอง อันจ้อหรรณมีบุคลิกโดดเด่น เสียวเอ๋อร์เพียงฟังคำบรรยายของเจ้าแกล้งก็จำเขาได้ทันทีที่พบ รีบเชิญให้ขึ้นไปยังห้องส่วนตัวบนชั้นสอง

“คุณชายอัน”

เจ้าแกล้งได้ยินเสียงเคาะประตูก็รีบเดินไปเปิด ไซคนที่เขารออยู่จริงเสียด้วยแต่มีคนเพิ่มขึ้นมาอีกหนึ่งคน ดูท่าทางแล้วเหมือนองครักษ์ เขาเพียงมองแล้วละสายตา ยิ่งมั่นใจมากขึ้นว่าคุณชายอันคนนี้ต้องไม่ธรรมดา

“เจ้าแกล้ง” อันจ้อหรรณผงกศีรษะให้กับเขา

“คุณชายอัน เชิญนั่ง!” เจ้าแกล้งรีบเชิญให้เขานั่ง

อันจ้อหรรณเพิ่งนั่งลง เสียวเอ๋อร์ก็ยกอาหารที่เพิ่งทำเสร็จใหม่ ๆ เดินเข้ามา ล้วนแล้วแต่เป็นอาหารขึ้นชื่อของร้านนี้ทั้งสิ้น อาหารมาได้เวลาเหมาะเจาะ กลิ่นหอมชวนเชิญชวนนิ้วมือพวกเขาให้หยิบ

เจ้าแกล้งเป็นนักกิน ตอนนี้จึงอยากกินเต็มที่ แต่ก็ยังรู้ว่ามีคนอื่นอยู่ด้วยจึงพูดว่า “คุณชายอัน ร้านน้ำชานี้เป็นร้านอาหารที่มีชื่อของเมืองจวินจ้อ อาหารของที่นี่อร่อยมาก ถ้าท่านสนใจขอเชิญชิมดูเถิด”

อันจื่อหรานไม่ปฏิเสธ ตอนนี้ใกล้เที่ยงแล้ว เมื่อรู้วาสถานที่นัดพบเป็นร้านน้ำชาก่อนออกมาเขาจึงสั่งพ่อครัวไม่ต้องเตรียมอาหารให้เขา เขาหยิบตะเกียบ บอกเส้าเฟยที่อยู่ข้าง ๆ ว่า “เจ้าก็มากินเสียด้วยกัน”

เส้าเฟยฉีกยิ้มเข้าไปนั่งร่วมโต๊ะอย่างไม่เกรงใจ

เถ้าแก่จางมีสีหน้าสงสัย หรือจะไม่ใช่นายบ่าวอย่างที่เขาคิด

ถึงแม้จะเพิ่งรู้จักกันแต่คนทั้งสามก็ไม่ได้ระวังตัวจนเกินไป ยิ่งกินก็ยิ่งผ่อนคลาย บางครั้งคนที่คุ้นเคยกันเสียอีกกลับจะระวังตัวกันเสียมากกว่า

กินไปครู่หนึ่งอันจื่อหรานก็พบว่าทั้งเถ้าแก่จางกับเส้าเฟยต่างล้วนเป็นพวกกินจุ เขากินข้าวสามถ้วย ทว่าทั้งสองคนกินสองสาม ตอนนั้นเขาไม่ได้ลดความอ้วนแล้วจึงนับว่ากินไปไม่น้อย ต้องพูดว่าสองคนนั้นกินจุเกินไปต่างหาก ไม่ต่างอะไรกับถ้าไ้รักกันเลยทีเดียว เพียงครู่เดียวอาหารบนโต๊ะก็ถูกกวาดไปกว่าครึ่ง

อันจื่อหรานมองดูเถ้าแก่จาง

เขาคิดว่าเส้าเฟยกินจุมากแล้ว แต่ละมื่อจะต้องกินข้าวถึงห้าหกชาม ทว่าเขาเป็นทหารต้องใช้พลังกำลังทุกวัน กินจุจึงเป็นเรื่องที่เขาเข้าใจได้ แต่เถ้าแก่จางคนนี้ก็กินจุกว่าเส้าเฟยเสียอีก อาหารสี่ในสิบส่วนตกสู่กระเพาะของเขา ช่างเป็นราชากินจุจริง ๆ

ความจริงสมัยก่อนเขาก็เป็นคนกินจุไม่เบา กินข้าวแต่ละมื่ออย่างน้อยสามชามใหญ่ แต่พอมาถึงภพนี้ เพื่อลดความอ้วนทำให้กระเพาะของเขาเล็กลงไปด้วย หากต้องการกินให้ได้เท่ากับในอดีตยังคงต้องค่อยเป็นค่อยไป

เส้าเฟยปาดปากมองเถ้าแก่จางตาวาว “กินจุดีจริง!”

“หามิได้!”

เถ้าแก่จางแสดงสีหน้าเกรงใจ

อันจื่อหรานสำหน้า เป็นถึงข้าว¹กันทั้งนั้น มีอะไรนาฏมิใจกันนักหรือ

1 ถังข้าว (饭桶) หมายถึง คนที่กินจุ บางครั้งคำนี้สามารถใช้แสดงความหมายเชิงลบ เมื่อต้องการสื่อถึงคนที่ใช้การไม่ได้ ไม่ได้เรื่องไม่ได้ราว

เสร็จจากรับประทานอาหารก็เข้าสู่เรื่องงานการ ทำทางของเจ้าแก้ง
เครื่องเคียดขึ้นทันที เรื่องต่อจากนี้จะเกี่ยวพันถึงอนาคตของชีวิตครึ่งหลังของ
เขากับบ่อนเฟิงฮวา เขาใคร่ครวญอยู่หลายวันและตัดสินใจได้ในที่สุด ทว่าการ
ถูกคนพวกนั้นบีบบังคับในหลายวันมานี้ก็มีส่วนด้วยเช่นกัน

“คุณชายอัน ข้าจะไม่อ้อมค้อมละนะ” เจ้าแก้งเปิดเข้าประเด็น “ข้า
ยินดีขายบ่อนเฟิงฮวาให้ท่าน แล้วเรื่องที่ท่านเชิญข้าไปเป็นผู้จัดการข้าก็ตกลง
เพียงแต่มีเงื่อนไขข้อหนึ่ง”

“เงื่อนไขอะไร” อันจื่อหฺรานสงสัย

“คุณชายอันจะต้องรักษาบ่อนเฟิงฮวาไว้ให้ได้ จะเปลี่ยนชื่อก็ไม่เป็นไร
ข้าจะช่วยดำเนินงานบ่อนพนันให้ท่านอย่างเต็มความสามารถอย่างที่สุด”
เจ้าแก้งพูดจริงจัง ขอเพียงบ่อนยังอยู่และเขาสามารถอยู่ต่อในบ่อนได้ก็พอใจ
แล้ว

อันจื่อหฺรานคิดว่าเขาจะพูดอะไร รักษาบ่อนไว้เช่นนั้นหรือ แต่ที่เขา
ต้องการไม่ใช่เพียงเท่านี้ “เจ้าแก้ง ข้าจะดำเนินกิจการบ่อนอย่างแน่นนอน แต่
ที่ข้าต้องการไม่ใช่แค่เพียงรูปแบบเล็ก ๆ”

เจ้าแก้งมองเขาอย่างตะลึง หรือว่าเขาได้พบผู้เกื้อกูลเขาแล้วก็เป็น
ได้

“เออละ เรามาตกลงเรื่องราคาของบ่อนกันดีกว่า”

ถึงแม้บ่อนเฟิงฮวาจะล้มละลายแต่ยังมีมูลค่ามากทีเดียว ไม่ต้องอื่นใด
เพียงแค่ทำเลที่ตั้งที่อยู่บนถนนสายคึกคักที่สุดในเมืองจวินจื่อ กระแสผู้คน
จำนวนมากเพียงพอต่อความต้องการพื้นฐานในการตั้งกิจการ อีกทั้งยังมีพื้นที่
กว้างขวางยิ่งนัก

เมื่อสืบกว่าปีก่อนราคาที่ดินของบ่อนเฟิงฮวาอาจไม่สูงมากนัก แต่ผ่าน
มานานปีเช่นนี้ ถนนสายนั้นเจริญขึ้นแล้ว การจะซื้อที่ดินที่ทั้งดีและใหญ่โต
เช่นนั้นหาได้ยากเต็มที

พูดถึงเรื่องนี้ สีหน้าเจ้าแก้งก็ขึงขังขึ้นมาทันที

อันจื่อหฺรานส่งสัญญาณให้เส้าเฟยหยิบของออกมา

เส้าเพยล้วงตัวเงินตั้งหนึ่งออกมาจากอก จำนวนไม่มากแต่มูลค่าแต่ละฉบับคือหนึ่งหมื่นตำลึง รวมทั้งสิ้นสิบฉบับ บ่อนพนันบางแห่งปีหนึ่ง ๆ ยังไม่สามารถทำเงินได้ถึงขนาดนี้

อันจื่อหรานรับตัวเงินไปวางไว้เบื้องหน้าเก้าอี้แก๊จาง “ราคาที่ดินของบ่อนเฟิงฮวาเข้าได้ตรวจสอบตามจริงมาแล้ว นี่เป็นเงินหนึ่งแสนตำลึง หากไม่มีข้อขัดข้องก็ลงนามในสัญญากันเลย”

มือสั่นเทิ้มของเก้าอี้แก๊จางรับตัวเงินหนึ่งแสนตำลึงนั้น

ถึงแม้บ่อนเฟิงฮวาจะเป็นหนึ่งในสิบบ่อนใหญ่ของเมืองจวินจื่อแต่ก็ตั้งตำแหน่งท้ายสุดเช่นกัน นี่เป็นครั้งแรกที่เขาได้เห็นตัวเงินที่หน้าตัวล้วนมีค่าหนึ่งหมื่นตำลึงและนำออกมาตรวจดูเพียงสิบฉบับ ทำให้ยังรู้สึกว้าวอันจื่อหรานผู้นี้ลึกๆ คงจะหยิ่ง แม้แต่เขาที่ผ่านร้อนผ่านหนาวอยู่ในเมืองจวินจื่อมานานขนาดนี้ก็ยังไม่เคยได้ยินกิตติศัพท์ของคนคนนี้อีก

อันจื่อหรานมีเงินทอง และไม่ใช่แค่ ‘มี’ ธรรมดา ๆ

คลังสมบัติเล็ก ๆ ของเขาเต็มไปด้วยทองคำและเงินสด โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลังจากขายข้าวให้ฟู่อู่เทียนแล้ว คลังสมบัติเล็ก ๆ ของเขาก็แทบไม่พอใส่ ต่อมาเห็นว่ายุ่งยากนักจึงได้แลกเปลี่ยนส่วนหนึ่งเป็นตัวเงินแล้วนำมาที่ตำหนักอ่อง

ตัวเงินหนึ่งแสนตำลึงเป็นส่วนหนึ่งของทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดของเขา ถึงแม้ว่าการจ่ายเงินเพียงครั้งเดียวถึงหนึ่งแสนตำลึงจะน่าเสียดายอยู่บ้าง แต่เขาเชื่อว่าบ่อนเฟิงฮวาจะทำกำไรเงินทองให้เขาได้มากกว่านั้น

เก้าอี้แก๊จางไม่มีข้อกังขาใด ๆ กับราคานี้ จากทำเลที่ตั้งและขนาดของบ่อนเฟิงฮวา ความจริงไม่ใช่แค่หนึ่งแสนตำลึง แต่เพราะวุ่นวายกันมาถึงบัดนี้ การที่ได้ราคานี้มาก็เกินความคาดหมายของเขาแล้ว จึงลงนามสัญญาโอนสิทธิ์ให้อันจื่อหรานด้วยความเปี่ยมสุขในทันที

ด้วยเหตุนี้ พวกที่คอยจับจ้องหมายปองยังไม่ทันรู้เรื่องราว

บ่อนเฟิงฮวาก็ได้ถูกถ่ายโอนกรรมสิทธิ์ไปเรียบร้อยแล้ว

เรื่องราวทางอำเภออันหยวนจัดการเรียบร้อยแล้ว
ก็ตัวคราวที่สกุลอันจะย้ายเข้าเมืองจวินจื่ออย่างเป็นการเสียที่
กิจการที่อำเภออันหยวนก็ยั่วต่อวดูแล
แต่โอกาสทางการค้าในเมืองหลวงก็ไม่อาจปล่อยให้หลุดมือโดยไม่ทำอะไร
ป้อนการพนันนับว่าเป็นหนึ่งในกิจการที่ทำเงินได้มากที่สุดในแคว้นต้าหย่า
อันจื่อหฺรานในฐานะบุคคลที่มาจากศตวรรษที่ 21
ย่อมมีแนวคิดและวิธีการเล่นพนันหลากหลายกว่าคนยุคโบราณอยู่แล้ว
โอกาสทำเงินอยู่ตรงหน้ามีหรือที่จะไม่คว้าเอาไว้

ในขณะที่กิจการอยู่ในช่วงก่อร่างสร้างตัว ราชสำนักก็เริ่มคุกรุ่น
ส่อแววเหมียวคองจับตาและหาทางยึดอำนาจทางทหารคืนจากข้าศึกที่พัวล้อมอยู่ตลอดเวลา
เทพนิกรบอย่างผู้รู้เกียนจิวก็โอกาสหลบเลี่ยงความวุ่นวาย
โดยพาหาวเพยของตนไปเยือนที่ดินบรรดาศักดิ์ที่บิดาตนเคยได้รับ
ใครจะรู้ว่าทิวแม่น้ำเป็นดินแดนไกลปืนเที่ยงแต่อันจื่อหฺรานก็ยังสามารถหลอกลวงทำเงินได้

เหมาะสำหรับผู้อายุ 18 ปีขึ้นไป

พิมพ์ครั้งที่ 2

9 786169 395317

ราคา 410 บาท